

THE

Proverbs of Solomon

BY

Rev. Fr. Emmanuel of the H. Ghost,

T. O. C. D.

E 10

MANNANAM.

PRINTED AT THE ST. JOSEPH'S PRESS.

1921.

സൊളോമോന്റെ

സ്വാധീതങ്ങൾ.

ദിവ്യശ്രീ

ക. നീ. മു. സ. മാണിക്കത്തനാഥൻ

വിരചിതം.

വി. ഞരസേപ്പു പി. മുദാലയം,

മാനാനം.

൧൯൨൧.

സമപ്പണം.

സുറിയാനിസഭയുടെ മകടാലങ്കാരവും, സന്മാർദ്ദ
തത്വങ്ങളും വേദാന്തസിദ്ധാന്തങ്ങളും പദ്യകൃതികൾ
മൂലം മനുഷ്യാഭയങ്ങളിൽ തറച്ചുറപ്പിച്ച വിശുദ്ധ
കവിയും, സാമൂതിരിസഭയുടെ “മല്ലാൻ” എന്ന്
പുറം ബനദിക്ടോസ് മാപ്പാപ്പായാൽ പ്രഖ്യാപ
നം ചെയ്യപ്പെട്ട വിജ്ഞാനനിധിയുമായ മാർ അന്റോ
മിന്റെ തൃപ്പാദങ്ങളിൽ ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തെ
ഏറ്റവും താഴ്ന്നതായാടെ സമപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ക. നി. മു. സ. ബ. അമ്മാനവേലപ്പൻ രചിച്ച
 “സോളമൊന്റെ സുഭാഷിതങ്ങൾ” എന്ന ഈ പുസ്തകം ന. സഭയിലെ രണ്ടുപുസ്തക പരിശോധിച്ചിരിക്കു
 യാൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു് അനുമതിക്കുന്നു.

ക. നി. മു. സ. പ്രിയോർ ജനറാൾ
 യെരൂസേലേം അലക്സാന്ദ്രോസ് പ.

എം. കെ. മെൽത്തോൾ . 2 . 10

. 1 . 2 . 3 . 4 . 5 . 6

മാനാനം, }
 മൺമ മകരം ൨൦. }

Imprimatur.

ചെട്ടിപ്പാലം പാട്ടം

. ചെട്ടിപ്പാലം 1 : 2 : 3 *
 . ചെട്ടിപ്പാലം 1 : 2 : 3

Changanacherry, }
 27 January 1921. }

അവതാരിക.

നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയായ കൈരളിസ്സു്, അപഭൃ
ടെ പ്രാപ്തിയു് തക്ക പുഷ്ടി ഇല്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം പ്ര
സന്നപൂർവ്വം സമ്മതിക്കേണ്ടതരമുള്ളു. ഈ ന്യൂനതയെ
പരിഹരിക്കുന്നതിനു് ആംഗല മലയാളഭാഷകളിൽ
ഒരുപാലെ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ യഥാശ
ക്തി ശ്രമിച്ചാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നതി
ൽ അനല്പമായ സന്തോഷത്തിന്നു വകയുണ്ടു്; എങ്കി
ലും പുറത്തു വന്നിട്ടുള്ള കൃതികളിൽ മിക്കവയും ശ്രം
ഗാരസമ്പ്രദാനങ്ങളും സമാഗ്ഗവിരുദ്ധ ബീജങ്ങള
ടങ്ങിയവയും ആകകൊണ്ടു് ബാലപല്ലികളുടെ ഹൃദ
യങ്ങളെ പ്രായേണ അവ വാഷളാക്കുന്നു എന്നുള്ളതു്
ഏറ്റവും പരിതാപകരമായ ഒരു വാസ്തവമാണു്. അ
തിനാൽ, ദൈവഭയത്തേയും ജ്ഞാനത്തേയും ഹൃദയ
ങ്ങളിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠഗ്രന്ഥങ്ങളാണു് ഇ
പ്പോൾ അത്യന്താവേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നതു്. ഏതാദ
ശമായ ഒരു കൃതിയാണു് എന്റെ മുൻപിലിരിക്കുന്ന
ഈ ചെറിയ പുസ്തകം. ഇതിൽ അനുഷ്ടുപ്പുവൃത്തത്തി
ലുള്ള ൩൦൦ ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ
കൃതിയുടെ വിഷയം, ജ്ഞാനികളിൽ അഗ്രഗണ്യനെ
ന്നു് സർവ്വ സമ്മതനായ സോളമന്റെ സുഭാഷിത
ങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠതരമായ ചില ത
ത്വങ്ങളാണു്. മൂലഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ എന്നതുപോ
ലെയുള്ള രസം ഈ തർജ്ജമയെ വായിക്കുന്നവർക്കും
അനുഭവിപ്പാൻ കഴിയും എന്ന് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവി
ക്കേണമെന്നില്ല. അനുഭവിച്ചുതന്നെ അറിയണം. ഉദാ
ഹരണത്തിനായി രണ്ടു ശ്ലോകം പകർത്തുന്നു:—

- 1 ക്ഷമയുള്ളവനോടേതു -
യോദ്ധാവും സമനായിടാ;
നഗരങ്ങൾ പിടിയ്ക്കുന്നോൻ
ജിതാത്മാവോടുമൊത്തിടാ.
- 2 ജനിപ്പിച്ച പിതാവിന്നു
വഴിപ്പെട്ടു നടക്കണം;
വൃദ്ധമാതാവിനെച്ചെററും
തുച്ഛമാക്കാതിരിയ്ക്കണം.

ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ എത്രയൊ ലളിതങ്ങൾ! അവയുടെ അർത്ഥങ്ങൾ എത്രയൊ ഗംഭീരങ്ങൾ! ആശയങ്ങൾ എത്ര ഗഹനങ്ങൾ! കിംബഹുനാ, ഈ വക സത്ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിച്ചു രസിയ്ക്കുന്നതിന് കഴിയാത്ത ശുന്യഹൃദയന്മാർ ഉണ്ടെങ്കിൽ പ്രസന്നിയല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഈമാതിരി പുസ്തകങ്ങൾക്കാണ് പാഠ്യപുസ്തകപ്പട്ടികയിൽ സ്ഥലം അനുവദിയ്ക്കേണ്ടത്. പക്ഷെ ശ്രംഗാര രസത്തിന്റെയും ദുഃഖങ്ങളുടെയും അഭാവം ഒരു നൂനതയായി കരുതിവരുന്ന ആധുനികകാലത്തിൽ ഏതത്സംബന്ധമായി അധികം വിസ്മയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. സന്മാർഗ്ഗബോധമുള്ളവർ - വിശിഷ്ട, ത്രിസ്ത്വാനികൾ - ഈ കൃതി വാങ്ങി വായിക്കാതിരിക്കുകയില്ല എന്ന് ഗ്രന്ഥകർത്താവിന് ഒരു കൃതാർത്ഥശ്ലു നിശ്ചയമായും അവകാശമുണ്ട്.

സുഭാഷിതത്തിന്റെ ശേഷം ഭാഗങ്ങൾ കൂടിയോഗ്യനായ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പരിശുദ്ധമായ അചിരേണ വെളിയിൽ വരട്ടെ എന്നുള്ള ആശംസയോടുകൂടി വിരമിയ്ക്കുന്നു.

ചെങ്ങളം, 1 കൈയെഴുത്തുകാരൻ
൨൦. ൧൧. ൧൯൨൦. ജെ. അബ്രാഹാം കത്തനാർ.

അഭിപ്രായം.

പാലാ,
എന്ന ജനവരി. ൯൨൧.

ദിവ്യശ്രീ ക. നി. മൂ. സ. എമ്മാനുവേൽ അച്ചൻ
അവർകൾക്ക്.
ചെത്തിപ്പുഴ.

ലളിതപദ്യ സുഭാഷിത ഭാഷയെ-
ത്തെളിവകം കവിയുംപടി നോക്കി ഞാൻ
കളിരനോപമമിഷ്ട തിപേത്തുമുൾ-
ത്തളിരിലേവനമേകമസംശയം.

സുധികളേകമനസ്സോടു വാഴ്ത്തുവോ-
രധികമേന്മകലൻ സുഭാഷിതം
അധിപതിയ്ക്കുമതിൻപടി ദീനനും .
നിധികണക്കുഴിവരൊരു വിത്തമാം.

മതിമയക്കമന്ദമകന്നു സൽ -
ഗതി ലഭിപ്പതിനൊത്തവിധം നരൻ
ക്ഷിതിയിൽ വാണിടുവാൻ ശരിയേടുമീ-
ഷ്ട തിയിലുണ്ടുപദേശമനലമായ് .

ഭവനവിശ്രുതമാകുമിതിൽപ്പെടും
ബ്രവരമാമുപദേശമശേഷവും
അവസരോചിതമാണവ തീർച്ചയാ-
യവധിയററുള്ളം തെളിവേവനും.

നരകലത്തിനു ദുഷ്ടകൃതമാം ഭയ-
 കരതമസ്സു നിറഞ്ഞ ധരിത്രിയിൽ
 പരമഭീപസമാന മജസ്രമീ-
 സ്സരസമാംകൃതി നേർവഴി കാട്ടിടും.

നെരിവുശോമുഷി നീതിവിവേകമൻ-
 പരിവുദാരതതൊട്ടഗുണോല്ക്കരം
 ചെറിയവകുരുളാൻ കവനങ്ങളി-
 ഞ്ഞറിയിലുള്ളവ മേത്തരമെത്രയും.

കൊടിയ തിന്മകളിൽ പ്രതിപത്തിയാ-
 യടിവിഴച്ചു യുവാക്കളനന്തരം
 മുടിവുതേടുവതിന്നിടയായിടാ-
 പ്പടി തുണച്ചിടുമീവിധമാം കൃതി.

പരഗുണത്തിനു ഭീക്ഷവഹിയ്ക്കുമ-
 ണ്ണരവെടും കവനങ്ങൾ നിമിത്തവും
 ധരയിലേറെ ഗുണങ്ങളുതിർത്തിടാൻ
 പരമനീശനനുഗ്രഹമേകണം.

കട്ടക്കയത്തിൽ ചെറിയാൻമാപ്പിള.

ഉപോൽഘാതം.

സോളൊമോന്റെ സുഭാഷിതങ്ങളിൽ ചിലതിനെ പട്ടുരുപത്തിൽ ഇവിടെ പറയുന്നു.

സുഭാഷിതങ്ങളേതുതന്നെ കാൽസമ്പുണ്ണങ്ങളും ജീവിതത്തെ യഥാവിധി നയിക്കുന്നതിനു ഉപയുക്തങ്ങളുമാണ്. സോളൊമോന്റെതാകട്ടെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്യ ലബ്ധമായ വിജ്ഞതപരമാകട്ടെ സർവ്വപരി ഈശ്വര നിവേശനത്താൽ അദ്ദേഹം അവയെ പറഞ്ഞിരിക്കുകകൊണ്ടും സന്മാഗ്ദ് ജീവിതത്തിനു വിശേഷിച്ചും ഉപയുക്തങ്ങളാണെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടുപക്ഷമില്ല.

നമുക്കു ധർമ്മജീവിതത്തിൽ മാർഗ്ഗദർശകളായിരിക്കേണ്ട പ്രസ്തുത ദൈവ വാക്കുകളെ നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിൽ ഉറപ്പിപ്പിക്കുന്നതിനും, അവ ശിലാരേഖപോലെ അവിടെ ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നതിനും കവിതാരാതി ഉത്തമമായിരിക്കുവെന്നു കരുതുകകൊണ്ടാണ് ഇതിനായി ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്.

നാനാത്വങ്ങളും സാരാത്വങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഈ വേദവാക്യങ്ങളെ കഴിയുന്നതും അനുപദമായിത്തന്നെ ഇവിടെ എടുത്തു പറയണമെന്നായിരുന്നു എന്റെ ഉദ്ദേശം. അത് ഒട്ടെല്ലാം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുകയോ? ഈ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിയ്ക്കായി ശബ്ദാലങ്കാരാദി ചമൽക്കാരങ്ങളെ പലേടത്തും പരി

ത്രിജിസ്റ്റേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ദിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിന്റെ സംഗതിയിൽ നിഷ്കഷിക്കാത്തതിന്റെ കാരണവും ഇതുതന്നെ. വേദോക്തങ്ങളെ അത്ഥഭംഗവരുത്താതെ മുഴുവൻ മുരുങ്ങിയ പദസഞ്ചയത്തിൽ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കുന്ന ഒരുവന്റെ നില, കരചരണങ്ങൾ ബന്ധിപ്പിച്ചു ഒരാളുടേതുതന്നെയാണെന്ന് വിശേഷിച്ച് പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു കരുതുന്നു.

സുറിയാനി, ലാറ്റിൻ എന്ന ഇരു ഭാഷകളിലുമുള്ള വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലേടത്തെല്ലാം നിസ്സാരങ്ങളായ ചില ഭേദഗതികളുള്ളതാണല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ രചനാസൗഗന്ധ്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഏതിനെ ഇവിടെ അനുഗമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളത് അല്പായം, വാക്യം ഇതുകളുടെ പിറകെ ചേർത്തിട്ടുള്ള “P” “V” എന്ന രണ്ടു അക്ഷരങ്ങൾ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. “P” സുറിയാനിയിലുള്ള “പ്ശീത്താ” എന്ന പ്രസിദ്ധ വേദഗ്രന്ഥത്തേയും, “V” ലാറ്റിനിലെ “വുൾഗാത്ത” (Vulgata) എന്ന വിശുദ്ധ ലിഖിതത്തേയുമാണ് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്.

അത്ഥം സുഗമമല്ലാതെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ കൊർണേലിയൂസ്-അ-ലാപിദെ (Cornelius a Lapide) തുടങ്ങിയുള്ള വിഖ്യാതന്മാരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ ആസ്പദീകരിച്ച ചില സൂചനങ്ങൾ കൂടി ചേർത്തിരിക്കുന്നത്, വേദവാക്യജ്ഞാനം അത്രതന്നെ ഇല്ലാത്തവർക്കും ബാലന്മാർക്കും പ്രത്യേകം പ്രയോജനകീഭവിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

കുടുംബങ്ങളുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സും ഭാഗ്യവും ഇന്നത്തെ കുട്ടികളുടെ ഭാവിജീവിതത്തെ ആശ്രയിച്ചിരി

കുന്നു. ശൈശവം മുതൽ സന്മാർഗ്ഗതത്വങ്ങളെ അവരുടെ മനസ്സിൽ വിരരണം ചെയ്യുമെങ്കിൽ അവരുടെ ഭവിഷ്യജ്ജീവിതം സാമ്പാദ്യീകവും ശോഭനവുമായി ഭവിക്കും. അതിനാൽ തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളുടെയും തങ്ങളുടെ തന്നെയും ശ്രേയോഭിവൃദ്ധിയും യഥാർത്ഥ ഭാഗ്യവും ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാം, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഈ സദുപദേശങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുപറ്റുന്നതിന് ശ്രവണേന്ദ്രിയങ്ങളിൽ എന്തുപെടുന്നതിന് ഇടയാക്കുതിരിയ്ക്കയില്ലെന്നാണ് എന്റെ ദൃഢമായ വിശ്വാസം.

ഈ പ്രസിദ്ധീകരണമൂലം ധർമ്മജീവിതവും അതിൽനിന്ന് ഉദ്ഭവിക്കുന്ന ഐഹികവും പാരത്രികവുമായ ഭക്ഷമൈശ്വര്യങ്ങളും അല്പമെങ്കിലും വർദ്ധിക്കുന്നതിന് ഇടയാകുമെങ്കിൽ എന്റെ പ്രയത്നം സഫലമായി.

ചെത്തിപ്പുഴ ആശ്രമം 1
ഫെബ്രുവരി ൧൯൨൦ നവംബർ ൧൨

ക. നി. മൂ. സ.
മാണിക്കത്തനാർ.

സുഭാഷിതങ്ങൾ.

- 1 പ്രാജ്ഞപൗരൂഷനായുള്ള
സോളൊമോന്റെ സുഭാഷിതം
തിരഞ്ഞെടുത്തു ഞാനേതാൻ
പറഞ്ഞീടുന്നു ഭാഷയായ്.
- 2 വൃദ്ധമാകുറിവേറാനം—
മുണ്ടാവാനും യുവാക്കളിൽ:
സത്യം, നീതി, വിവേകങ്ങൾ—
ഉദിയിക്കാനമിതുത്തമം.
- 3 താതനാകിയ ദൈവത്തിൻ
സൂനു, മാനുഷ രക്ഷകൻ,
മാനസത്തിൽ പസിയ്ക്കട്ടെ—
'മാനുവേൽ'മമനാമകൻ.
- 4 സർവ്വശ്രദ്ധമാകുന്നു
സുജ്ഞാനത്തിൻ സമുത്ഭവം;
ഭോഷൻ തിരസ്സരിയ്ക്കുന്നു
വിജ്ഞാനം ശിക്ഷണങ്ങളും. 1-7.
- 5 പിതൃശാസനമെൻ പുത്രാ
സപീകരിയ്ക്കുക സാദരം;
മാതൃവാക്യങ്ങളേയും നീ—
യാദരിയ്ക്കുക സർവ്വദാ. 1-8.
- 6 ദൈവമാകുന്നു മർത്യകൻ
വിവേകത്തെക്കൊടുപ്പവൻ;

- അവിടുത്തെ മുഖാബ്ജത്തിൽ
നിന്നാണറിവു ബുദ്ധിയും. 2-6. P.
- 7 ഗുണികൾക്കു സുതാ രക്ഷ
വിരവോടേകമീശപരൻ;
നിർവ്വാജമാനസന്മാർക്കു
തുണയായുമിരുന്നിടം. 2-7. V.
- 8 സച്ചിന്ത നിന്നെ മൽസ്യനൊ!
കാത്തുകൊള്ളമനാരതം;
നീതിമാന്റെ വിവേകം നിൻ
രക്ഷയ്ക്കു ധാരമായ്വരും. 2-11. P
- 9 നന്മ, നീതി, സമാധാന—
മിവനിങ്കൽ പസിയ്ക്കണം;
കഴുത്തിലവ കെട്ടേണം
നെഞ്ചകത്തെഴുതീടണം. 3-3. P.
- 10 ഇതു ചെയ്യുകിൽ വിജ്ഞൻ നീ,
ദൈവത്തിന്നും മനുഷ്യനും
നിന്മേൽ കരുണയും ക്രൂര—
മുണ്ടാമെന്നു ധരിയ്ക്കുക. 3-4. P.
- 11 ദൈവത്തിൽ നിന്റെ വിശ്വാസം
സർപ്പം സ്ഥാപിച്ചുകൊള്ളണം;
സമീപമായ വിവേകത്തെ—
യാശ്രയിയ്ക്കേണ്ടാർക്കിലും. 3- 5.
- 12 പ്രവൃത്തികളിലെപ്പോഴും
ദൈവത്തെച്ചിന്ത ചെയ്യുക,
അവിടുന്ന് ശരിയ്ക്കാക്കും
നിന്റെ കാൽത്തളിരമ്പൊടും. 3- 6.

- 13 നിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ നീതന്നെ
വിജ്ഞാനകേന്ദ്രതെല്ലാമെ;
ഭയപ്പെടുക ദൈവത്തെ—
പ്രാവർത്ത വിട്ടുമാറുക. 3-7.
- 14 കർത്താവു നിന്നെശ്ശിക്ഷിച്ചാൽ
ഹൃത്താർ വാടേണ്ട ലോശവും:
അരെ സ്നേഹിച്ചു സർവ്വം—
നവനേകുന്നു ശിക്ഷയും. 3-11; 12.
- 15 വിപ്ലവകേന്ദ്ര സൽകൃത്യം
ചെല്ലാൻ സാധിപ്പവർ നീ;
സാധ്യമെങ്കിൽ പ്രവർത്തിക്ക
നീയും സൽക്കർമ്മമാദരാൽ 3-27.
- 16 പണം കയ്യിലിരിക്കുമ്പോൾ—
“ഉന്നമോ, വീണ്ടു നാളെവാ,
അപ്പോൾത്തരാം നിനക്കെ”ന്നു
സഖിയോടു കഥിക്കൊലാ. 3-28. P.
- 17 പാപിതൻ വഴിയിൽശ്രുതി—
പ്രോക്തവേണ്ടമിഹാലക!
അവന്റെ പാപത്തിൽ തെല്ലും
പ്രീതിയുണ്ടായിടേണ്ടതെ. 4-14. P.
- 18 അവന്റെ വാസസ്ഥാനത്തെ—
കടന്നു നീ ഗമിക്കൊലാ,
അതിനെ വിട്ടു ദൂരത്തേ—
യ്ക്കുകനീടുക സതപരം. 4-15. P.
- 19 അധർമ്മതാൻ ചെയ്യല്ലാ—
തുറങ്ങുന്നില്ല ഭർമ്മനും;

പരനെത്തടിവീഴിച്ചു
നിദ്ര ഭൃഷ്ടർ വന്നിട്ടു.

4-16. V.

20 അധമോക്തി വമിക്കുന്ന
വദനത്തെയകറ്റണം;
പരഭൃഷണമോരീട്ടു-
മധരത്തെയുമച്ചിധം.

4- 24.

21 സ്വന്തമാം ജലപാത്രത്തിൽ
നിന്നുതന്നെ കുടിയ്ക്കു നീ;
നിന്റെ ക്രൂപത്തിലെ വെള്ളം
തന്നെ നിൻപാനമാകണം.

5- 15.

22 മനുഷ്യമാഗ്നമെന്നാളു-
മീക്ഷിയ്ക്കുന്നു ജഗൽപതി;
മനുഷ്യപാദസഞ്ചാരം
നോക്കുമീശ്വരനെപ്പൊഴും.

5-21. V.

23 ഭൃഷ്ടനെസ്സുപന്ത ഭൃഷ്ടകൃത്യം
വിടികൂടുന്നു സർവ്വദാ
സ്വന്തമാം പാവപാശത്തിൽ
ക്കുടുങ്ങിപ്പറ്റുന്നു ഭുജ്ജനം.

5- 22.

24 മടിയാ! ചെറുതായുള്ളോ-
രെറുവെച്ചെന്നു നോക്കുക;
അതിൻ ക്രിയകളെക്കണ്ടു
വിജ്ഞനായിബുദ്ധവിയ്ക്കുക.

6-6. V.

25 അതിനില്ലൊരുനേതാവൊ
ഗുരുവൊ-നോക്കുകെങ്കിലും
കരുതുന്നശനോപായം
കൊയിത്തുസമയങ്ങളിൽ.

6-7; 8. V.

- 26 ഉറക്കമല്ലമല്ലം വി-
ശ്രമമല്ലമിളയ്ക്കലും;
ദരിദ്രതവരം നികൽ
ധനക്ഷയവുമന്തികെ. 6-10. 11.
- 27 ഉത്സാഹിച്ചുദ്വമം ചെയ്യാൽ
ഫലമുത്തമമായ്തരും
ദാരിദ്ര്യം നിന്നെ വിട്ടോടും
ഭരസ്ഥാനത്തു സതപരം. 6-11. V.
- 28 ഗർവ്വമേന്മയുള്ള നേത്രങ്ങൾ,
പൊളിയോതുന്ന ജിഹ്വയും,
നിർദ്വേഷിയായ മർത്യന്റെ
രക്തം ചിന്തുന്ന കൈയ്ക്കളും, 6- 17.
- 29 നികൃഷ്ട ചിന്തകൾ മേന്മ
വസിയ്ക്കും ഹൃദയങ്ങളും,
ദുഷ്ടാർത്ഥങ്ങളിലേയ്ക്കായി-
തോടിപ്പോകുന്ന കാൽകളും, 6- 18.
- 30 പൊളിവാക്കുകളോതുന്ന
ചരിമേന്മയുള്ള സാക്ഷിയും,
ദ്രാതാക്കൾ തമ്മിൽ ഭിന്നിച്ചി-
ച്ചീടും മാനുഷനിങ്ങനെ, 6- 19.
- 31 ഏഴു കാര്യങ്ങളെ ദൈവം
ദേവജ്ഞിച്ചീടുന്നു മുഖ്യമായ്;
ക്ഷേമം നിനക്കു വലിയ്ക്കും-
നേഴും വഞ്ചിച്ചുകൊള്ളുക. 6- 16.

(സംഭാഷണം)

- 32 പ്രമാണം ഭീപമാകുന്നു
നിയമം ഭീപിയും തഥാ:
ശിക്ഷശാസനമീരണ്ടും
രക്ഷാമാഗ്നവുമാർക്കക. 6-23. P.
- 33 നരകത്തിൻ വഴി വേദം-
ഗൃഹത്തിൻ വഴിതന്നെയും;
മരണത്തിന്റെയഭ്യന്തരം:
പുരംവരെയതെത്തിടും. 7-27. P.
- 34 കരയററ സുവസ്തത്തെ-
കാളം വിജ്ഞാനമുത്തമം;
അതുരത്തങ്ങളേ പെല്ല-
മതിനൊന്നും സമം വരാ. 8-11. P.
- 35 ശാസിയ്ക്കു ഭജ്ജനത്തെ, വി-
ഭേദിയ്ക്കും നിന്നെയൊപലൻ;
ശാസിയ്ക്കു വിജ്ഞാനെ, നിന്നെ-
സ്സേഹിയ്ക്കുമവനെപ്പൊഴും. 9- 8.
- 36 ഗുണവാനായ മർത്യനാ-
യുപദേശത്തെ നൽകുക.
അതിനെ സ്വീകരയ്ക്കാനാ-
യവൻ സശ്രദ്ധനായിടും. 9-9. V.
- 37 വിവേകമുള്ള പുത്രൻ തൻ
പിതാവിൻ തോഷകാരണൻ;
ഭുഖഭാജനമാണമ്മ-
യ്ക്കായജൻ ഭോഷനായവൻ. 10- 1.
- 38 അധർമ്മവിത്തം കൊണ്ടേതു-
മുപകാരം ഭവിച്ചിടാ;

൧൦

മൃത്യുവിൽനിന്നു രക്ഷിക്കും
നീതി (a) സർവ്വജനത്തെയും. 10-2.

39 ദാരിദ്ര്യം നരനെപ്പാരം
താമശതാക്കുന്നു ബാലക! *
ഉത്സാഹമുള്ളബാഹുക്കു—
ഉർജ്ജിതനായ ധനം തുലാം. 10-4. P.

40 നീതിമാന്റെ ശിരസ്സിങ്കു—
ലാവസിയ്യമനുഗ്രഹം;
ഭുഷാസ്വമാമനുഷ്യന്റെ
ഭുഷ്കൃത്യം മുട്ടുമോക്കുക. 10-6. P.

41 ഗുണവാനെ സ്മരിക്കുന്നു
പ്രശംസാ പൂർവ്വമേവരും.
ഭുഷ്യന്റെ നാമമാമൃലം
കെട്ടുപോം സംശയം വിനാ. 10. 7.

42 ദേഷ്ടമുല്പന്നമാക്കുന്നു
കലഹങ്ങളെയനപഹം;
ഭുഷ്യമാനുഷരെപ്പൊരു—
മവജ്ഞയിൽ മറഞ്ഞുപോം. 10-12. P.

43 വിജ്ഞാനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു
ബുധന്റെ യധരങ്ങളിൽ.

(a) “നീതി” ഇവിടെ വിസ്താരമായ അർത്ഥത്തിലാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരുവനെ നീതിമാനും, ദൈവഭക്തനും, പരിശുദ്ധനുമായ സർവ്വസർവ്വഗുണങ്ങളുടെയും കൂട്ടാ എന്നു താല്പര്യം. ഇതു ശാരീരികമരണത്തിൽനിന്നു പലപ്പോഴും ആത്മികമരണത്തിൽനിന്നു എപ്പോഴും രക്ഷിക്കുന്നു.

മുഡന്നുവടികൊണ്ടുള്ള
താഡനം പിൻപറഞ്ഞതിൽ. 10-13. V.

44 ധനിയ്ക്കു ധനമാകുന്നു
ബലമേറുന്നതൊത്തളം;
ദരിദ്രന്മാരോടൊത്തു
ദരിദ്രതയുമോമനേ! 10-15. V

45 വിദ്വേഷത്തെ മറയ്ക്കുന്നു
ദുർജ്ജനത്തിന്റെ മുമ്പുകൾ.
ദുഷ്ടിവാക്കുകളോതുന്ന
നരൻ ഭോഷൻ സുനിശ്ചയം. 10-18.

46 ബഹുവാക്കുകളിൽ പ്രാവ-
മിടമേരാതെവന്നിടം.
അധരത്തെ നിയന്ത്രിച്ചോൻ
ഗുണപൂർണ്ണതമേന്മൻ. 10-19. V.

47 ഭൂഷണൻ തലയിൽ വീഴ്-
മവൻപേടിപ്പതൊക്കെയും.
നീതിമാനാഗ്രഹിക്കുന്ന-
തഖിലംലബ്ധയാസ്സരം 10-24. V.

48 കത്താവിൻ മാർഗ്ഗമേകംനിഷ്-
കപടമാക്കുകയെല്ലാം.
അതു താൻ തിന്മചെയ്താൽ
ഭയത്തിനുള്ള കാരണം. 10-29. P.

49 ചതിവുള്ളതുലാസീശ-
സമക്ഷം ഗർഹ്യമത്രയും.
ശരിയായ ഘനകുട്ടി-
യവിടെയ്ക്കു ഭിസമ്മതം. 11-1.

50 ദുഷ്ടമെളികിലളിക്കിൽ
 ക്ഷടിപാകുന്നു നിന്ദയും,
 വിനയംകുടികൊള്ളുന്ന
 ദിക്കിൽത്തന്നെ വിവേകവും. 11- 2. V.

51 സജ്ജനത്തിന്റെ യാശിസ്സാൽ (a)
 പത്തനം പരിച്ചുദ്ധമാം;
 ദുഷ്ജനത്തിന്റെ വായാൽ (b) വി-
 ധപന്യമായ്ക്കുമാപുരി. 11- 11.

52 വിശ്വപന്യനായൊരാൾ തന്റെ
 മിത്രത്തിൽനിന്നു കേട്ടവ
 പുറത്തു പറയാതെന്നും
 മറയ്ക്കുന്നു രഹസ്യമായ്. 11-13. V.

53 പന്നിമോന്തയിലിട്ടോരു
 സപ്തമോതിരമെച്ചിധം?
 ഭംഗിയേറിയ മുഡശ്ശി-
 യെച്ചിധം തന്നെ നിശ്ചയം. 11-22.

54 സമാത്മമന്യജനങ്ങൾക്കായ്
 പക്ഷക്കൊട്ടു മാനുഷർ,
 അവർക്കുവിത്തമെന്നാലും
 വിവർദ്ധിക്കുന്നുമേല്ക്കുമേൽ. 11- 24.

(a) “യാശിസ്സു” സജ്ജനങ്ങളുടെ സദുപദേശങ്ങൾ, ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ തുടങ്ങിയുള്ളവ. ഇവ മൂലം അജ്ഞാനം പരിപ്ലിക്കയും, ദുഃഖിതരെ ആശ്വസിപ്പിക്കയും, തെറ്റുകയ്ക്കു നമ്പരെ തിരുത്തുകയും, സകലരെയും നന്മയിലേക്കും ദൈവത്തിങ്കലേക്കും ആനയിക്കയും ചെയ്യുന്നു. - (b) ദുഷ്ജനങ്ങളുടെ ദുരാലോചന, തർക്കം, കലഹം, വിദ്വേഷങ്ങൾ, വ്യത്യാസ മുതലായവ.

- 55 പരവ്യുത്തെയനായ—
 തരത്തിൽ കീഴ് പെടുത്തിട്ടും
 നരമാർക്കു കഷ്ടിച്ചും
 കഴിക്കാനില്ലാരിയ്ക്കും. 11- 24.
- 56 ഭുജിക്കുവേളയിൽലാന്നും
 മറയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യനെ
 അവന്റെ ശത്രുവിൻ കയ്യിൽ
 വിടിച്ചെടുപ്പിക്കുമെന്നും. 11- 26. P.
- 57 അതു ലോകോപകാരാർത്ഥം
 വില്ക്കും മാനവനാരുവാൻ?
 അവന്റെതലയിൽത്തങ്ങു—
 മാശിസ്സെന്നു ധരിയ്ക്കണം. 11- 26.
- 58 വിശ്രമാർക്കുവിത്തത്തി—
 ലവൻവീഴുമസംശയം,
 ഗുണവാൻ പച്ചിലയ്ക്കൊപ്പം
 തളിത്തുവലുതായ്ക്കും. 11- 28.
- 59 ന്യായമല്ലാതെ തൻശോഹം
 പുലർത്തുന്നനരാധമൻ
 ദീപ്തിശ്ചാസമാകുന്നു (പ)
 മകൾക്കുദളിച്ചുവെപ്പതു്. 11-29. P.
- 60 അലസൻ തനജനാർക്കു—
 യനിലം (a) വിഭജിച്ചിട്ടും.

(a) വായുവിനെ അല്ലാതെ മറ്റു യാതൊന്നും മക്കൾക്കു വിഭജിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ഇല്ലാതെവരും— യാതൊന്നും കൊടുക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കയില്ല— എന്നു താല്പര്യം.

- ഭോഷനായ നരൻ വിജ്ഞൻ
മർത്യനെസ്സേവചെയ്തിടും. 11-29. P.
- 61 ഭണ്ഡനരൂപിയനാർ സൂനൊ!
വിജ്ഞാനരൂപിയ നാനരൻ.
ദുഷ്ടമാനുഷനുൾത്താരി-
ലിഷ്ടമല്ലനു ശാസനം. 12-1.
- 62 ദുരാചാരങ്ങൾകൊണ്ടാകും
സ്ഥിരാവസ്ഥ ഭവിച്ചിടാ;
സജ്ജനത്തിന്റെ മൂലത്തി-
ന്നിളക്കം വന്നുകൂടിക്കാ. 12-3.
- 63 ധൈര്യം, ദയപരം, സത്യം,
സ്വൈർയ്വമീവകയൊക്കെയും
നിറഞ്ഞ ഭായ് ഭർത്താവിൻ
നിറമാൻ കിരീടമാം. 12-4. P.
- 64 ചിതൽ, ജീണ്ണതയീരണ്ടും
തടിയേ നഷ്ടമാക്കിടും;
അതുപോലൊരു ദുർവൃത്ത
പരിയേയുംകെടുത്തിടും. 12-4. P.
- 65 തന്നിയ്ക്കുവേണ്ട കാഴ്ച നിർ-
വഹിച്ചിടുന്ന നിർലസൻ
അഷ്ടിയ്ക്കു വിഷമിയ്ക്കും വി-
പ്രാതനെക്കാളുത്തമൻ 12-9.
- 66 ഭോഷന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ സ്വന്തം-
മാഗ്ഗം സമാഗ്ഗമെപ്പൊഴും;
വിജ്ഞാനസ്തോപദേശങ്ങൾ
കൈക്കൊള്ളുന്ന ഹിന്ദീതനായ്. 12-15.

- 67 ജളനീഷ്ടമറയ്ക്കാതെ
വെളിയ്ക്കാക്കുന്നു തൽക്ഷണം;
ഒളിയ്ക്കുമപരാധത്തെ
ബുദ്ധിമത്തുക്കളേ വരും. 12-16.
- 68 എന്തുതന്നെ ഭവിച്ചാലും—
മന്തരംഗത്തിലാമയം
ഒരു സത്തമനുണ്ടാവി—
ല്ലൊരുകാലത്തു മോക്ഷം. 12-21. V.
- 69 അസതുവാദം ചെയ്തിട്ടു—
മോഷ്ടമീശപര ഗർഹിതം.
സത്യം വിടാത്തവൻ ദൈവ—
തുപിയ്ക്കാപ്പദമെപ്പൊഴും. 12. 22.
- 70 ധരിയ്ക്കു വീരബാഹുക്കൾ—
കിരിയ്ക്കുമധികാരവും;
മടികൂടിയ ബാഹുക്കൾ—
കിടയോ “കിസ്തു”നൽകുവാൻ. 12. 24.
- 71 ഗുണപാനായ പുത്രൻ തൻ
പിതാവിൻ വാക്കു കേട്ടിട്ടും;
ഒസ്സുതൻ ശാസനത്തെ വി—
ഭേദിച്ചിട്ടു നൂ നിരന്തരം. 13-1. V.
- 72 വദനത്തെ നിയന്ത്രിച്ചോൻ
സ്വാത്മാവിൻ പരിരക്ഷകൻ,
ഭാഷണം സംയമിയ്ക്കാഞ്ഞാൽ
ഭോഷം ചെയ്യും തനിയ്ക്കുതാൻ. 13-3. p.
- 73 സ്വസ്ഥവൃത്തിയിലുദ്യുക്തൻ
ഒപ്പിച്ചാരു വശംഗതൻ;

പണിപ്പെടുന്നവർക്കായ്
തരിച്ച (a) വലുതായ് വരും.

13-4. p.

74 ഗുണവാൻ കളവുള്ള
വചനത്തെ വെറുത്തിടും;
ദുഷ്ടൻ കഴപ്പമുണ്ടാക്കും
കുഴങ്ങുമവനും ദ്രവ്യം.

13-5. V.

75 നീതിസംരക്ഷ ചെയ്യുന്നു
നിഷ്കളങ്ക ജനങ്ങളെ;
പാപിതൻ പാപഭാരത്താൽ
നിലത്തടിപെടുന്നു കേൾ.

13-6.

76 വിജ്ഞാസംസർഗ്ഗമാകുണ്ടാ-
മവൻ വിജ്ഞാനിയായ്ത്തരും;
ഭോഷനെപ്പോൽ ഭവിച്ചിട-
മവന്റെ സഹോമിയും.

13-20.

77 ദണ്ഡിൻപ്രയോഗം വഞ്ചിപ്പോ-
ന്നുണ്ണിയെദ്ദേപ്യമാത്മജ!
സ്നേഹിയ്യമവനെയെങ്കിൽ
ശാസിയ്യം ജാഗരൂകനായ്.

13-24. p.

78 വിവേകവരി ഗോഹത്തെ-
പ്പണിയും; മൃഗയാലവൾ

(a) ഉത്സാഹശീലന്മാർ ധനവും, വിജ്ഞാനവും, സ
കഗുണങ്ങളും സമ്പാദിയ്ക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ വൃഥാ
കാലം കളയാതെ അതിനായി ശ്രമം ചെയ്തു അവയെ സ
മ്പാദിയ്ക്കുക കൊണ്ട് അവരുടെ ആത്മാവ് പ്രസ്തുത നന്മക
ളാൽ നിറയുകയും സംതൃപ്തി പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എ
ന്നർത്ഥം.

ഇരിയ്ക്കും പുരയെക്കൂടി
നിരത്തും സ്വന്തം കൈയ്ക്കുളാൽ 14-1.

79 ചിരിയും ദുഃഖവും തമ്മിൽ
ചിരിയാറില്ലൊരിയ്ക്കലും;
സന്തോഷമവസാനത്തിൽ
സന്താപത്തിൽ ലയിച്ചുപോം. 14-13. V.

80 ശുദ്ധൻ കേൾക്കുന്ന വാക്കെല്ലാം
വിശ്വസിക്കുന്നു പൂർണ്ണമായ്;
വിവേകി ഗുണഭോജങ്ങൾ
വിവേചിക്കുന്നു സർവ്വദാ. 14-15. P.

81 പശ്ചാലോചനമെഴുന്നി-
ലക്ഷമൻ സ്വപ്രവൃത്തികൾ;
വിവേകി തന്റെ കൃത്യങ്ങൾ-
ഉദേശം ചിന്തമെഴിടും. 14-17. P.

82 ദുഷ്ടനും സജ്ജനത്തിന്റെ
മുമ്പിൽ വീഴും ന സംശയം;
നീതിമാന്റെ ഗൃഹദാതാ
ദുഷ്ടന്മാരാവതിച്ചുപോം. 14-19. V.

83 അടുത്തവീട്ടുകാരകൾ
ദരിദ്രൻ നിന്ദനൈര്യം;
പണമുള്ള ജനങ്ങൾക്കു
തുണയാളുമസംഖ്യമാം. 14-20.

84 അയൽക്കാരനെ നിന്ദിച്ചോ-
നഹംമെഴുന്നു നിശ്ചയം.
ദരിദ്രൻ ദയാകൃത്യം
മെഴുത്താനാശിസ്സു വന്നിടും. 14-21.

- 85 പ്രജാബാഹുല്യമാകുന്നു
നവന്റെ മഹിമാസ്സഭം;
ജനസംഖ്യക്കുറവിനാ—
ലുടയം ഭൂമിപാലനം. 14-28. p.
- 86 ക്രോധാഗ്നിയിലെ നിയന്ത്രിപ്പോ—
നാത്തഹൃദോഗഹാരിതാൻ.
അസൂയയസ്ഥികൾക്കുള്ള
ചിരലാകുന്നു ബാലക! 14-30. p.
- 87 ദരിദ്രനെ വലയ്ക്കുന്ന
മനുഷ്യാധമനേവനം
അവന്റെ നാഥനെപ്പാരം
കോവിപ്പിണ്ണു നിശ്ചയം. 14-31.
- 88 അനുകമ്പ ജനിപ്പിക്കുന്ന—
താക്കാണത്ത് വിഹീനനിൽ
അവന്റെ സൃഷ്ടികർത്താവെ—
ത്തന്നെ മാനിപ്പിക്കുന്നതാൻ. 14-31.
- 89 നീതിജാതികളെപ്പാരം—
മുയർത്തും സംശയംവിനാ.
അധർമ്മവയെത്താഴ്ത്ത—
യ്ക്കിറക്കും ഭേദമെന്നിയെ. 14-34. p.
- 90 ശാന്തവാക്കുഗ്രകോപത്തെ—
ശ്ലയിപ്പിണ്ണു നിശ്ചയം;
രൂക്ഷവാക്കീച്ഛയെ വേഗ—
മതുച്ചത്തിലയത്വിടും. 15-1.
- 91 ഗുണവാൻ ദോഷിയീരണ്ടു—
ഗുണമായ ജനങ്ങളെ

സമുദ്ര പാർത്തിരിയ്ക്കു ന്ന
സമുനാഥന്റെ കണ്ണുകൾ. 15-3.

92 പിതാവിൻ ശിക്ഷണം ഭോഷ-
നപഹാസത്തിനാസ്സഭം.
ശാസനം സ്വീകരിയ്ക്കുന്ന
പുത്രൻ സത്തമനായ്ക്കും. 15-5.

93 ഭൃഷ്ടന്റെബലി ദൈവത്തി-
നിഷ്ടമല്ലൊരു നാളിലും;
നീതിമാന്റെ ജപം ദൈവ-
ഭൃഷ്ടിയാനന്ദദായകം. 15-8.

94 സന്തോഷ ഹൃദയം സമു-
ഗാത്രശോഭാവഹം ദ്രവം;
മനഃപീഡ ജനിപ്പിയ്ക്കും
മനുഷ്യാത്മാവിലാമയം. 15-13. P.

95 ശിക്ഷണത്തിനെ വാഞ്ചിയ്ക്കു-
മെപ്പോഴും വിജ്ഞാനസം;
ഭൃഷ്ടന്റെ വദനത്തിന്നു
മൗഢ്യമേഹിതഭക്ഷണം. 15=14. V.

96 ദരിദ്രിനമെപ്പോരു-
മനസ്സുപരിപൂരിതം,
മധുതലും മനസ്സെന്ത-
മിരിയ്ക്കുന്നിതു ശാന്തമായ്. 15-15. P.

97 അതിരറ്റധനം ഭൃഷ്ട-
നരനുഭാവതിൽഗ്ഗുണം
ദൈവഭീയുള്ള മർത്യന്റെ
ചുരുങ്ങിയധനം ദ്രവം. 15-16. P.

- 98 സസ്യാശനത്തിനായ് പ്രിത്യാ
ക്ഷണിതാവായ് ഭവിപ്പതു
മാംസഭക്ഷിയിൽ വിദോഷാൽ
ക്ഷണിതാവാവതിൽഗ്ഗുണം. 15-17.
- 99 ഭക്ഷാഭമുല്പന്നമാക്കുന്നു
കോവശീലനനാരതം,
അതുസംജാതമാം മുന്വേ
ശമിപ്പിപ്പുന്നു സക്ഷമൻ. 15-18. P.
- 100 മന്ദൻ വോക്താ മാഗ്ഗങ്ങൾ
മുളളുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞതാം,
നീതിമാൻ സഞ്ചരിച്ചിടം
മാഗ്ഗം മാർദ്ദവയുക്തമാം. 15-19.
- 101 താതനെബ്ബുദ്ധിമാൻ പുത്രൻ
തുഷ്ടമാനസനാക്കിടും;
പെറ്റമാതാവിനാഭേഷപ-
കാരണം മൃഡനാത്മജൻ. 15-20. P.
- 102 മൃഡനം മൗഢ്യമുല്പാസ-
പ്രദമാകുന്നു. വിസ്മയം!
ബുദ്ധൻവഴി വളയ്ക്കാതെ
നേരെ വയ്ക്കുന്നു കാലുകൾ. 15-21. V.
- 103 പശ്ചാലോനയില്ലാത്ത
സൂത്രവാചകൾ നിഷ്ഠുലം;
പലരൊത്തു നിനച്ചാകി-
ലവസംസ്ഥാപിതങ്ങളാം. 15-22. V.
- 104 സ്വാനനത്തിന്റെ വാക്യത്തി-
ലാനന്ദിപ്പുന്നു മാനവൻ;

യഥാകാല പ്രകാശിതം
വചനം പരമോത്തമം. 15-23.

105 ദുർദ്വിചാരങ്ങളെപ്പേരും
ഗർഹ്യമീശ്വര സന്നിധൗ;
മധുവോലുന വാക്യങ്ങൾ
ശുചിയാരുമിരിപ്പതാം. 15-26. P.

106 സർവ്വേശൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു
ദുഷ്ടരിൽനിന്നു ദൂരവെ,
അവിടുന്ന്ററു കേൾക്കുന്നു
നീതിമാന്റെ ജപങ്ങളെ. 15-29.

107 താനേതന്നെ വെറുക്കുന്നു
ശിക്ഷണത്തെ ആജിപ്പവൻ;
ശാസനം സ്വീകരിപ്പോക്
വിജ്ഞാനം ലബ്ധമായ്ക്കും. 15-32. P.

108 ജഗദീശഭയം സുനോ!
നിത്യജീവപ്രബോധനം,
വിനീതനെന്നും ദിഷ്ണുലാം
യശസ്സേതന്നു മുന്നമെ. 15-33. P.

109 ഗർഭിഷ്ഠനേവനും ദൈവ-
ദൃഷ്ടിയിൽ ഗർഹ്യനെന്നത്രയും
ഇരുപാണികൾ ചേർത്താലും- (a)
മൊരു നിർദ്ദോഷിയല്ലവൻ. 16-5. V.

(a) ഇരു കൈകളും കൂട്ടിത്തേച്ചാലും, കഴുകിയാലും,
തുടച്ചാലും, പാണികൾ തമ്മിൽ ചേർത്ത് കൂപ്പിയാലും ഇതൊ
ന്നുകൊണ്ടും അവൻ പരിശുദ്ധനാകയില്ല; ദൈവത്താൽ
ശിക്ഷിക്കപ്പെടാതിരിയ്ക്കുകയില്ല.

- 110 ആരംഭിക്കുന്നു സന്മാഗ്നം
നീതിക്രിയയിലെപ്പൊഴും,
അതുതന്നെ ബലികളെ—
കാളമീശപരനീഹിതം. 16-5. V.
- 111 പാപങ്ങളെ ഹനിക്കുന്നു
നന്മയും നീതിയും സദാ,
ഒഴിഞ്ഞുമാറുമെല്ലാം
പാപത്തെ ദൈവഭീതിയാൽ. 16-6. P.
- 112 മനുഷ്യവഴികൾദൈവ—
ഹിതത്തിന്നൊക്കുമെങ്കിലൊ
അവിടുന്ന് ഭവിപ്പിപ്പിക്കും
ശത്രുവെക്കൂടി മിത്രമായ്. 16-7. V.
- 113 ന്യായമല്ലാതെയൊട്ടോര—
മായമുണ്ടാവതിൽപ്പരം
ന്യായാനുസാരമായല്ല—
മായലാഭം മഹത്തരം. 16-8.
- 114 മനുഷ്യമാനസം ചിന്തി—
ച്ചുറപ്പിക്കുന്നു പാപയെ;
അപരൻ കാൽകളെദ്വൈപം
ശരിയ്ക്കാക്കുന്നു സന്തതം. 16. 9. P.
- 115 സ്വർണ്ണാപരിഷ്കാരം വിജ്ഞാന—
മതിനേ ലബ്ധമാക്കുക;
രജതത്തിലുദൂർജ്ജ്വലം
വിവേകമതു നേടുക. 16-16.
- 116 അധർമ്മം വിട്ടു ദൂരത്താം
നീതിമാനാക്കു പദ്ധതി

സ പാത്തരക്ഷയിലാസകൻ
സൂക്ഷിസ്തും സപന്ത പാഥയെ. 16-17.

117 നാശത്തിൻ പൂർവ്വഭാഗത്തു
ഗർവ്വം പോകുന്നു സർവ്വഭാ
അഹമ്മതി മുഴക്കുന്നു
വീഴ്ചയൊട്ടൊട്ടുകയിൽ. 16-18. V.

118 മഹത്തരങ്ങളായുള്ള
വിജ്ഞാനങ്ങളു ശേഷവും
മധുഭാഷണശീലനാ-
രായവർലഭിച്ചിട്ടും. 16-21. P.

119 വിജ്ഞാപിതമവനുള്ള
വദനത്തെ നടത്തിട്ടും;
അവന്റെ ചുണ്ടുകൾക്കോമൽ-
ശ്രീയുഗ്മരം വളർത്തിട്ടും. 16-23. V.

120 മധുകോശസമം വിജ്ഞ-
വചനംപ്രമനാനന!
സുരസപ്രഭമാത്മാവി-
നസ്ഥികൾക്കും സുഖാവഹം. 16-24. P.

121 വശീകരിസ്തും മിത്രത്തെ-
ദ്ദിഷ്ടുനായൊരു മാനുഷൻ
അധർമ്മപാഥയിൽക്കൂടി-
കൊണ്ടുപോകുമനന്തരം. 16-29.

122 നീതിതൻ പാഥകൾക്കുള്ളിൽ
സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെങ്കിലൊ
മഹത്പര്യമിയാകുന്നു
വാല്കാവസ്ഥ മത്സ്യത! 16-31. V.

- 123 ക്ഷമയുള്ളവനോടേതു=
 യോദ്ധാവും സമനായിടാ;
 നഗരങ്ങൾ പിടിയ്ക്കുന്നോൻ
 ജിതാത്മാവോടുമൊത്തിടാ. 16-32.
- 124 വീടുമുറും ബലിദ്രവ്യം (a)
 വിവാദാസ്സദമെങ്കിലൊ
 ഉണക്കയപ്പം സപാസ്വത്തിൽ
 ലഭിച്ചിടുന്നതാംഹിതം 17-1. P.
- 125 വിവേകമുള്ള ഭൃത്യന്മാർ
 ഭരിയ്ക്കും മൃഡപുത്രരെ;
 അവർ പൈതൃക വിത്തത്തെ
 ഭ്രാന്തമദ്ധ്യേ പകർത്തിടും (b) 17-2.
- 126 തീയാൽ വെള്ളി പരീക്ഷിയ്ക്കും
 മൃഗയാൽ കാഞ്ചനത്തേയും
 ജഗൽപരിമനുഷ്യന്റെ
 ഹൃദയത്തെയുമവിധം. 17-3.

(a) “ബലിദ്രവ്യം” മാംസാദികളായി മുഖ്യമായുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ നിർദ്ദേശിയ്ക്കുന്നു. ഈ വിധ വസ്തുക്കളെയാണ് ദൈവത്തിനു ബലിയായി സമർപ്പിച്ചിരുന്നത്. ബലി വസ്തുവിന്റെ സമർപ്പണവും രൂപാന്തരീകരണവും (Immolation) കഴിഞ്ഞു അതിനെ ബലികഴിയ്ക്കുന്നവർ തന്നെ ഭക്ഷിക്കുകയും ബലി വിശുദ്ധവും കേമമവുമായ ഒരു വിരുന്നുകൊണ്ടു അവസാനിക്കുകയും ചെയ്തായിരുന്നു പതിവ്.

(b) ബുദ്ധിമാനായ ഭൃത്യനെ ‘യജമാനൻ’ തന്റെ മക്കളുടെ കാര്യാനുപേക്ഷകനും സംരക്ഷകനുമായി നിയമിക്കുകൊണ്ടു പിത്രധനത്തെ അവൻ സ്വാമീപുത്രന്മാർക്കു വി

127 ഉപദ്രവം മറയ്ക്കുന്നു
സവിതപാത്മികഭേദവരം;
അതുപേന്തുരചെയ്യാനെ-
പ്പിരിയും ബന്ധുലോകവും. 17-9. V.

128 ശതപ്രഹാരംകൊണ്ടേതു
ഗുണംഭോഷണിൽ വന്നിടും?
അതിൽപരം ഫലം ചെയ്യും
ശാസനൈകം വിവേകിയിൽ. 17-10. V.

129 കുട്ടിനഷ്ടിഭവിച്ചോരു
കരടിഞ്ചുതിർപെട്ടിടം;
മൃഗതാലംബിതൻ ഭോഷൻ
പോകുമാദ്യേഗമിച്ചിടം. 17-12. V.

130 ഉപകാരത്തിനാർചെയ്യ-
മപകാരം പ്രതിക്രിയ?
അവന്റെ വാസസ്ഥാനം വി-
ടകലുനില്ല തിന്മകൾ. 17-13.

131 ചിറവെട്ടി മുറിയ്ക്കുമ്പോൾ
ജലം പായുന്നതെങ്ങനെ?
അതുപോലെ, ധരിയ്ക്കണം
കലഹത്തിനുമുതലും. 17-14. V.

132 ദോഷിയെഗ്ഗുണവാണെന്നും
ഗുണവാൻ ദോഷിയെന്നുമായ്

ഭജിച്ചുകൊടുക്കുകയും ഒരു അവകാശിയായി അദ്ദേഹത്താൽ
സപീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടു അവരോടുകൂടി അതിനെ വിഭജിച്ചു
എടുക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നർത്ഥം.

- വരുത്തുമിരുപേരേയും
ശവിയ്ക്കുന്നു ജഗൽ പതി. 17-15. V.
- 133 പണമേറെയിരുന്നാലും
ഗുണമെന്തെന്നു ഭോഷനു?
വിലയ്ക്കുതെല്ലം വിജ്ഞാനം
ലഭിക്കുന്നില്ല നിശ്ചയം. 17-16. V.
- 134 സ്നേഹിയ്ക്കുന്നു സദാഖന്ധു
ശുഭത്തിലശുഭത്തിലും:
ഭ്രാതാവാരെന്നു സുസ്സഷ്ടി-
കൃതമാം വിഷമങ്ങളിൽ. 17-17. V.
- 135 ഭോഷനാത്മാവമാനത്തി-
ന്നായിയ്ക്കൊണ്ടു ഭവിച്ചവൻ.
അവനിൽ തോഷമുണ്ടാവി-
ല്ലവന്റെ ജനിതാവിനും. 17-21. V.
- 136 ഗാത്രശോഭവളത്തു
തുഷ്ടമായുള്ള മാനസം.
വിഷാദമഗ്നമാം ചിത്തം
ശുഷ്കമാക്കിടുമന്ധിയെ. 17-22. P.
- 137 ഭോഷന്റെ വദനം സ്വന്ത-
നാശത്തിനുള്ള കാരണം.
അവന്റെ ചുണ്ടുകൾ മൂല-
മുണ്ടാമാമ വിനാശനം. 18-7. V.
- 138 ദപയാത്മഭാഷിതൻ വാക്യം
നിർദ്ദോഷം കേൾവിയിൽസുതാ!
കുടലിന്നുള്ളിലും ചെന്നു
പററുമാവാക്കുമെല്ലവെ. 18-8. V.

- 139 നാശകാലമടുക്കുമ്പോ-
ളാശയേ ഗച്ഛേമേരിടും;
യശഃപ്രാപിത്യ മുമ്പായി-
ബ്ദവിഷ്ണു താഴ്ന്നുയരവും. 18-12.
- 140 ശ്രവിപുതിനു മുമ്പായി-
ട്ടുത്തരം പറയുന്നവൻ
ജളനാകുന്നു താനെന്നു
തെളിവാക്കുന്നു നിശ്ചയം. 18-13.
- 141 ദാനം വിസ്തൃതമാക്കുന്നു
ദാതാവിൻ പാപയെത്തുലോം;
അതുരാജ സമക്ഷത്തി-
ലവനേകുന്നു പീഠവും. 18-16.
- 142 മുന്നമേതന്നിലാരോപി-
യ്ക്കുന്നു കുറ്റങ്ങളുത്തമൻ
ബലിഷ്ഠ പുരിയോടൊക്കും
ഭ്രാതാഭ്രാതാവിനാൽ ധൂതൻ. 18-17. 19.
- 143 ജിഹ്വാധീനങ്ങളാകുന്നു
ജീവനും മൃത്യുവും സുതാ!
അതിലാസക്കിയാക്കണ്ടോ-
* മവൻതിന്നമതിൻവലം. 18-21.
- 144 ഗുണലേശം ഭവിത്യുന്നി-
ല്ലാത്മജ്ഞാനവിഹീനനിൽ.
പാദം തട്ടം പലേടത്തും
സൂക്ഷ്മമില്ലാതെ വെക്കുകിൽ. 19-2. V
- 145 ശക്തനെസ്സേവചെയ്യുന്ന
ഭക്തലോകമസംഖ്യമാം;

- ഭാനപ്രദായകനാരെ-
 സ്തേ ഹിത്യമധികംജനം. 19-6. V.
- 145 വിജ്ഞാനത്തെയളക്കുന്ന
 മാനദണ്ഡം സഹിഷ്ണുത;
 അപകാരത്തെ നോക്കാതെ-
 യനുഷ്ഠിച്ചതു വിശ്രുതി. 19-11. V.
- 147 കോപിഷ്ഠയായ് പുലമ്പുന്ന
 ഭായ്യ, കേൾക്കുക മൽസൃത!
 ചോർച്ചമാറായെഴുത്തോരു
 മേൽപ്പുരയ്ക്കു സമാനയാം. 19-13. V.
- 148 പിതൃസ്വപത്തായ് ലഭിയ്ക്കുന്ന
 ധനം, ഭവനമീവക.
 വിവേകമതിയാം പത്നി
 ദൈവത്തിൽനിന്നു തന്നെയാം. 19-14. V.
- 149 ഭീനാനുകമ്പൻ ദൈവത്തി-
 ന്നുണമേകുന്നു ബാലക!
 അവിടുന്നതിനേ വീണ്ടും
 കൊടുക്കും സംശയം വിനാ. 19-17. V.
- 150 ബഹുവിത്തകൾ മർത്യന്റെ
 ഹൃദയേ കുടികൊണ്ടിടും;
 സർവ്വേശ്വരിതമെപ്പൊഴും
 സ്ഥിരമായുമിരുന്നിടം. 19-21.
- 151 പിതൃപീഡനവും മാതൃ-
 ദ്രോഹവും ചെയ്തിടുന്നവൻ
 അപമാനാർഹനാകുന്നു
 മന്ദഭാഗ്യനുമാണവൻ. 19-26. V.

- 152 ഭോഗവസ്തു സുതാ!മദ്യ-
മുന്മാദം ക്ഷോഭഹേതുക്കം
അതിലാമോദമുണ്ടാക-
ന്നവൻ വിജ്ഞാനിയായ്ക്കരാ. 20-1. V.
- 153 വിവാദത്തെത്തൃജിയിക്കുന്ന-
താണു മർദ്യന്നു വിശ്രുതി;
അവമാനങ്ങളിൽ ചെന്നി-
ട്ടിടയ്ക്കും മൃഗരൊക്കെയും. 20-3. V.
- 154 നിഷ്കാപഭൂതവർത്തിയ്ക്കും
ഗുണവാനായ മാനുഷൻ
തനിയ്ക്കു പിമ്പിൽ സ്ഥാപിയ്ക്കും
ഭാഗ്യസംപുണ്ണ പൂരാരെ. 20-7.
- 155 'ശുദ്ധമാകുന്നു നീ നിങ്കൽ
കററമില്ലല്ലമെങ്കിലും'
ഇതി സ്വഹൃദയത്തോടു
കഥിച്ചാൻ ശക്തനാരുവാൻ? 20-9. P.
- 156 വൃത്യാസം തുക്കമളവും
ജഗന്നായകദൃഷ്ടിയിൽ
നീഷിദ്ധമെന്നു നന്നായി-
ലുരിച്ചീടുക ബാലക! 20-10.
- 157 ഇതുനന്നല്ലിതും നന്ന-
ല്ലിതികൂതാക്കൾ ചൊല്ലിടും;
ക്രയംകഴിഞ്ഞു മാറുമ്പോൾ
ഹടി! ഭഭഷ് എന്നുമോതിടും. 20-14. V.

- 158 വ്യാജാപുവങ്ങ(a)ളെപ്പേരു-
മിനിയും പരമാഭിയിൽ
അതഃപരം നിറച്ചീടും
കല്ലാലാനനമാകവെ. 20-17.
- 159 പിതാക്കളെശ്ശുപിയ്ക്കുന്ന
ദുർന്നുള്ള ഭീപിക (b)
തമസ്സമുദ്ധമുട്ടത്തിൽ
ജപിയ്ക്കില്ല, പൊലിഞ്ഞുപോം. 20-20.
- 160 ദയയും സത്യവും രക്ഷ-
ചെയ്യുന്നു ഭൂമിപാലനെ;
രാജപീഠത്തിനെപ്പാര-
മുറപ്പിയ്ക്കുമനുഗ്രഹം. 20-23. V.
- 161 സ്വകീയശക്തിയാകുന്നു
യുവാവിനുള്ള വൈഭവം.
വരയാവുമെന്നു വൃദ്ധന്റെ
ശോഭയെന്നും ധരിയ്ക്കണം. 20-29.

(a) മാവിൽ ചെറിയ ചെറിയ കല്ലുകളും മണൽത്തരികളും ചേർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അപ്പം. ഇതു കാശ്ശിയിൽ നന്നുതന്നെയെങ്കിലും ഭക്ഷിയ്ക്കുമ്പോൾ വായിൽ കല്ലും മണ്ണും നിറയും പല്ലുകളെ വേദനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും.

(b) 'ഭീപിക'— യശസ്സു, മഹത്വം, വിഭവകം, വിജ്ഞാനം, പുത്രപൗത്രാദികൾ, ഇത്യാദി. യാതൊരുത്തൻ പുത്രനെ പ്രഖ്യാതനായിരുന്നാലും സ്വന്തം മാതാപിതാക്കൾക്കു മേൽ ഭയമില്ലായ്മയും ശപിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ, ഇതു കൊണ്ടുതന്നെ അവന്റെ പ്രതാപം കെട്ടുപോകയും അവൻ ആക്ഷേപത്തിനിരപടലത്തിൽ മറഞ്ഞുപോകയും ചെയ്യുന്നതാണു്.

- 162 നിന്നയ്ക്കു നരൻ തന്റെ
വഴിയ്ക്കില്ലെന്നു വക്രത.
ഭാർവ്യമേകുന്നു സമുച്ചാസൻ
ഏതെന്നിന്നു സന്തതം. 21-2. P.
- 163 ബലിയെക്കാൾ ജഗന്നാഥ-
ദൃഷ്ടിയിൽ കുതുകാവഹം
ഭയവും നീതിയും ചെയ്തു-
തന്നെയെന്നു ധരിയ്ക്കുക. 21-3. V.
- 164 കലഹക്കാരിയോടൊത്തു
വസിയ്ക്കുന്നതിലുത്തമം
തട്ടിൻപുറത്തു കോണിൽപോ-
യിരിയ്ക്കുന്നതുതന്നെയാം. 21-9. P.
- 165 ചെറുന്റെ ചതിയാൽ ജ്ഞാന-
മുളവാകുന്നു ശുദ്ധന
മതിമാൻ മനസാ ചിന്തി-
ച്ചറിയും കാൽമാകവെ. 21-11. P.
- 166 ദരിദ്രരോദനം കേൾക്കാ-
തിരിയ്ക്കാൻ ചെവി പൊത്തുകിൽ
അവനും കരയും ദൈവ-
മതു കേൾക്കാതെയും വരും. 21-13. P.
- 167 മദ്യത്തിലിഷ്ടമുല്പാസ-
പ്രിയം ഭോഗമേ മയ്യെന്നിവ
കലൻബുദ്ധിഹീനന്മാ-
ർക്കുണ്ടാവില്ല ധനോഭയം. 21-17. P.
- 168 ക്ഷോഭവും, പരരിൽ കോപ-
ശീലവും വിളയിച്ചിടും

കാഞ്ഞയെ വിട്ടു കാന്താര-
വാസമാണധികം സുഖം.

21-19. P.

169 ഭയവും നീതിയും സാക്ഷാൽ
സംരക്ഷിക്കുന്നതാരുചാൻ?
അവസരമുണ്ടായപ്പോൾ,
നീതിയും, സൽപ്രതാപവും. (a)

21-21.

170 ഓഷ്ഠജിഹ്വകളെ ബാലാ!
കോട്ടമില്ലാതെ കാപ്പുവൻ
അരിഷ്ടമുളവാകാതെ
സുരക്ഷിക്കുന്നു ജീവനെ.

21-23.

171 ആയോധനത്തിനശ്വപത്തേ-
ത്തയാരാക്കുന്നു മാനുഷൻ,
പരിരക്ഷ ഭവിപ്പിക്കും—
നന്മ ലോകൈക നായകൻ.

21-31.

✓ 172 സംഖ്യാതീതധനത്തേക്കാൾ
സുഖാതിയുപരിഷ്ഠിതം;
സംസ്കൃതപെട്ടിടങ്ങളെക്കാളും
കാരണപാരമുത്തമം.

22-1.

173 ധനി, നിർലാഭനീരണ്ടാ-
ളൊരുമിക്കുന്നു പാഥവിൽ:
ഇരുപരെയുമുണ്ടാക്കി-
യതു ലോകൈക നായകൻ.

22-2.

(a) 'നീതി' പൂർവ്വാർത്ഥത്തിൽ ഒരുത്തൻ അന്യന്മാരുടെ നേരെ ചെയ്യേണ്ട നീതികൃത്യങ്ങളെയും,— ഉത്തരാർത്ഥത്തിൽ അന്യന്മാർ അപരനോടു ചെയ്യേണ്ട നീതികൃത്യങ്ങളെയും കാണിക്കുന്നു.

174 ചലൻ പ്രഹരമേറീട്ടു-
നതു കാണുന്നു ബുദ്ധിമാൻ
തനിയ്ക്കുതൃധികം ശിക്ഷ
ലഭിച്ചാലെനപോൽ ഫലം. 22-3. P.

175 സരണീമുഖദേശത്തിൽ (a)
സ്തുതനേശ്വരീക്ഷമെയ്യക.
വൃദ്ധനായാലുമാമാഗ്നം
വിട്ടുമാറില്ല തെല്ലമേ. 22-6. P.

(a) ധർമ്മത്തിന്റെയും അധർമ്മത്തിന്റെയും ഇങ്ങനെ രണ്ടു മാറ്റങ്ങളാണുള്ളത്. കൂട്ടികൾ ധർമ്മധർമ്മങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാനാകുമ്പോൾ ഇതിൽ ഏതിലേക്കു കീഴും തിരിയ്ക്കും. അതിനാൽ ധർമ്മധർമ്മങ്ങൾ വേർതിരിയുന്ന സ്ഥലത്തു- എന്ന് വെച്ചാൽ നന്മതിന്മകളെ വിവേചിച്ചറിയുവാൻ കൂട്ടികൾ പ്രാപ്തരായിത്തുടങ്ങുന്ന സമയം- അവരെ ശരിയായി നയിയ്ക്കണം. - 'സരണീമുഖം' പ്രവേശനമെന്നും അത്യാകാം. ബുദ്ധിവിവേചന ആരംഭിയ്ക്കുമ്പോഴാണ് കൂട്ടികളുടെ ബുദ്ധിയിലേക്കു പ്രവേശം ലഭിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഈ പ്രവേശനത്തിന്റെ മുഖദേശത്തു്, അതായതു് ആരംഭത്തിൽ, കൂട്ടികളെ വേണ്ടവിധം നടത്തണം. ചെറുപ്പത്തിൽ പരിശീലിച്ച മാഗ്നം ഏതോ അതിൽ സാമാന്യേന അവസാനംവരെ നിലനിൽക്കുന്നു. അതിനാലാണ് ലഘുവിന്റെപ്രതിധിഷ്ഠിതം:-

സ്വേച്ഛാശാസനസാരമായതും

ശീലിച്ചിട്ടുള്ള ബാലകൻ

വൃദ്ധനായാലുമാമാഗ്നം

വിട്ടുമാറില്ലതെല്ലമേ- എന്നു ഈ വാക്യംതന്നെ പ്രഥമ ഭാഗത്തിൽ അല്പം വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടുകാണുന്നത്.

- 176 പണമാരു ഭയത്തിന്നു
കിങ്കരനേകി മുന്നമേ
അവന്നു പിന്നെയൊട്ടു
കൊടുക്കുമുഭയത്തിന്നു. 22-7. P.
- 177 അധർമ്മബീജാവാപത്തെ—
ചെയ്യും ധിക്കാരിയായവൻ
ദുഷ്ടലം വിളവായ് കൊയ്യും
നിശ്ചയംതന്നെ മൽസൃതാ! 22-8
- 178 ജയവും മാനവും ദാനം
ചെയ്യുന്നവനു കൈയ്യരും;
അതുകൈയ്ക്കൊണ്ടു മർത്യന്റെ
പ്രാണനും ഹൃതമായ്ക്കും. 22-9. V.
- 179 ദുഷ്ടനെ ഭ്രംശനം ചെയ്തു
തക്കവും സഹഗാമിയായും;
കലഹങ്ങളുമന്റീടും
ദുഷ്ടിവാക്കുമിളച്ചുപോം. 22-10. V.
- 180 പറഞ്ഞയയ്ക്കാൻ ഭാവിച്ചാൽ
പറയും മന്ദനീവിധം:
“വഴിയിൽ സിംഹമെൻ പൊന്നെ!
തെരുവിൽ കൊലപാതകം.” 22-13. P.
- 181 ബാലന്റെ ഹൃദയത്തോടു
ജളത മന്ദബന്ധിതം;
അതുശിക്ഷണവേത്രത്താൽ
വെളിയ്ക്കോടിച്ചു നീക്കിടാം. 22-15. V.
- 182 ദരിദ്രനെപ്പഴിച്ചിട്ടു
സ്വയംവിത്തം വളർത്തവൻ

തന്റേതതി ധനിത്തേക്കും
പട്ടിണിയ്ക്കുമധീനനാം.

22-16. V.

183 ദരിദ്രനെന്നു ചിന്തിച്ചു
ഞെരുക്കൊല്ല ദരിദ്രനെ;
അവനെപ്പട്ടിവാതുക്കൽ
ഞെരിച്ചും നീ കടക്കൊലാ.

22-22. V.

184 കാരണം കേളവനുള്ള
കാൽമീശൻ വിധിച്ചിടും;
അവന്റെ പീഡകന്മാർ
ചെയ്തീടും പ്രതികാരവും.

22-23. P.

185 കോപശീലമിയുന്നോരു
നരന്റെ സഖിയാകൊലാ;
ഉന്മത്തനായ മർത്യന്റെ
സഹഗാമിയുമാകൊലാ.

22-24.

186 അവന്റെ വഴി ശീലിയ്ക്കാ-
തിരിയ്ക്കാനുമാത്രമാൽ
ആത്മവ്രാധിയ്ക്കു ഫേതുകൾ
ഭവിയ്ക്കായ്ക്കുമാണിതു.

22-25.

187 കൈയ്യടിച്ചിട്ടുറപ്പിക്കു-
ന്നവനാകൊല്ല നീ സുതാ;
കടങ്ങൾക്കിടനില്ക്കുന്ന
തരക്കാരനാകൊലാ.

22-26. V.

188 കൊടുക്കാൻ വകയില്ലാത്താൽ
കടക്കും നിന്റെ മന്ദിരെ
കിടക്കുനിന്റെ കീഴിൽ നി-
ന്നെടുക്കുമതിനാലവർ.

22-27. P.

- 189 പൗരാണികന്മാർ വെച്ചൊരു
മൗഢികളെ യൊക്കെയും
വരഭദ്രം വരുത്താതെ
ശരിയായിട്ടുകാക്കുക. 22-28.
- 190 അപ്രാപ്യവിത്തമീക്ഷിക്കാ-
നായത്തേണ്ടക്ഷിബാലക!
അതുഗാരുഡപക്ഷം വെ-
ച്ചുരത്തിൽ പറന്നുപോം. 23-5. V.
- 191 ഭാഷന്റെ പക്ഷൽ യാതൊന്നും
ഭാഷണം ചെയ്തുവേണ്ട നി
തിരസ്കരിയ്ക്കുമാമന്ദൻ
തിരിച്ചൊരോ പദങ്ങളും. 23-9. P.
- 192 ശിശുപ്രായന്റെ ഭൂഭാഗ-
ത്തതിർഭദ്രം വരുത്താലാ;
അന്നാമന്നുള്ള വസ്തുക്കൾ-
ക്കകത്തും നീ കടക്കാലാ. 23-10. V.
- 193 ശിക്ഷബാലനെ വിളിത്തു-
മകരേണ്ടയിമൽസുതാ!
അടിയ്ക്കമകനെദണ്ഡാൽ
മരിയ്ക്കില്ലതു നിശ്ചയം. 23-13. V.
- 194 ദണ്ഡുകയ്യിലെടുത്തിട്ടു
ദണ്ഡനംചെയ്തുബാലനെ
ത്രാണംചെയ്തിട്ടുമാബാല-
പ്രാണനെ നരകാൽ സുതാ! 23-14.
- 195 പാപാത്മ ഭൂതിയിൽച്ചിത്ത-
ലോഭ ഭാവം തൃജിയ്ക്കുക;

- അഖിലേശ ഭയത്തിൽ നിൻ-
ഭിനമെല്ലാം നയിക്കുക. 23-17.
- 196 വിഷയേച്ഛാമുദാദ-
പ്രിയവും നീക്കിവെക്കുക
ഇതരങ്ങളിലുൾപ്പെട്ടാൽ
ഗതിയില്ലതു നിണ്ണയം. 23-20; 1. P.
- 197 ജനിപ്പിച്ച പിതാവിന്നു
വഴിപ്പെട്ടു നടക്കണം:
വൃദ്ധമാതാവിനെച്ചൊറും
തുച്ഛമാക്കാതിരിക്കണം. 23-22.
- 198 തനുജാ! നീതിനേടേണം
വിവേകമഥശിക്കണം
വിജ്ഞാനമിവ മൂന്നും നീ
വിക്രയംചെയ്തുപോകൊലാ. 23-23.
- 199 ഗുണവാന്റെ പിതാവിന്നു
പുരുഷോദമുദിച്ചിടും;
വിജ്ഞന്റെ ജനിതാവേറ-
മവനിൽ തുഷ്ടനായിടും. 23-24.
- 200 ഭവിയ്ക്കട്ടെ പിതാക്കന്മാ-
ക്കാഹ്ളാദം നിങ്കലെപ്പൊഴും;
ജനിപ്പിച്ചൊരു മാതാവി-
ന്നിടിയ്ക്കട്ടെ മഹോത്സവം. 23-25.
- 201 പൃഥ്വിമാരിണിയാംനാരി
പെരുതായൊരു ഗഹപരം;
ഇടുക്കായൊരു കൂപംതാൻ
പരശ്വീയെന്നുമോക്കുക. 23-27.

- 202 വൃഥയാക്കാക്കിളക്കും ചൊൽ-
കാക്കു വാഗ്വാദമുഗ്രിയിൽ?
കഷ്ടകാലവുമാക്കാക്കു-
കാരണക്ഷതവും സുതാ? 23-29. P.
- 203 നേത്രകാലുഷ്യവും വാക്കി-
ലാക്കുമദ്വപനല്ലയോ?
മദ്യശാല തിരഞ്ഞൊടും
മത്തശീലനമല്ലയോ? 23-29; 30. P.
- 204 മദ്യം മധുരമായുള്ളിൽ-
കുടക്കുമൊടുവിൽ സുതാ!
കടിയ്ക്കുമതു സർപ്പം വേദാൽ
സർപ്പാഗം വിഷമാക്കിടും. 23*-31; 32. V.
- 205 ഭുഷ്ടനെപ്പോൽ ഭവിയ്ക്കാനായ്
കൊതിച്ചീടായ്ക്കു ബാലക!
അവനോടിയൊന്നും നിൻ-
മനസ്സിനിച്ഛമേ തോന്നൊലാ. 24-1.
- 206 കാരണം കേളവനേതു-
മധമം തന്നെ ചിന്തകൾ;
അവന്റെ ചുണ്ടുകൾക്കിഷ്ട-
മസത്തായുള്ള ഭാഷണം. 24-2. P.
- 207 വിജ്ഞാനം മൂലമായ് വീഴ്
പണിയപ്പെടുമെപ്പൊഴും;
വിവേകമതിനെപ്പാരം
ബലവത്താക്കുമനപഹം. 24-3.
- 208 സമ്പത്തു, കീർത്തി, മാധുര്യ-
മിവയെക്കൊണ്ടു നിന്നുടെ

മുറിയ്ക്കുകങ്ങളെപ്പേരും
നിറയ്ക്കുമറിവോക്കുക.

24-4. P.

209 ബലവാനിലുമുൽകൃഷ്ടൻ
ഗുണവാനായ മാനുഷൻ;
അതിശക്തനിലും നല്ല-
തറിവേറുന്ന പുരുഷൻ.

24-5. P.

210 തൈരുകൾക്കു വരുന്നേരം
മനഃക്ഷീണംഭവിയ്ക്കിലൊ
നിനക്കുള്ളബലം നന്നായ്-
ക്കയ്യിയ്ക്കും കേൾക്ക ബാലക.

24-10. V.

211 അമിതമാപതിയ്ക്കുമ്പോ-
ളാമോദം വേണ്ടതെല്ലമെ:
അവൻ വിജയസ്ഥനാകുമ്പോ-
ളാഹ്ളാദം വേണ്ട മാനസെ.

24-17.

212 ഭുഷണോടുള്ള മാത്സര്യം-
മൊക്കെയും വിട്ടുമാറുക;
നീചന്ന സമനായ്ത്തീരാ-
നുള്ള മോഹം ത്യജിയ്ക്കുക.

24-19. V.

213 കാരണം ദുർജ്ജനങ്ങൾക്കി-
ല്ലാശഭാവിസൃഖങ്ങളിൽ;
അവർക്കുവെട്ടമേകേണ്ട
വിളക്കും കെട്ടുപോം ദ്രവ്യം.

24-20.

214 ഭയപ്പെടുക ദൈവത്തെ-
ദ്ധരിത്രീപതിമാരെയും;
മൃഡരോടുള്ള സമ്പർക്കം
രൂഢവേഗം ത്യജിയ്ക്കുക.

24-21. P.

- 215 മുഖാനോക്കിത്തരംപോലെ
കാൽക്കൾ തീർപ്പ് ചെയ്തു
നിശ്ചിതമെന്നു നന്നായി-
ലരിച്ചിട്ടുണ്ടെ ബുദ്ധിമാൻ. 24-23.
- 216 അസത്തിനോടു "നീസത്താ-
ണെ"ന്നു ചൊല്ലുന്ന മർത്യനെ
ശവിയ്ക്കും ലോകമൊന്നാകെ,
തൃജിയ്ക്കും സർവ്വജാതിയും. 24-24. V.
- 217 അസത്തിനെഴുകാരിയ്ക്കും
മാനവൻ മാനനീയനാം;
അശിസ്സവന്റെ ശീഷ്ത്തി-
ലാവസിസ്സമനാരതം. 24-25.
- 218 "എന്നോടു ചെയ്യതെന്തെന്നു
ചെയ്യുന്നതവനോടു ഞാൻ
പരക്രിയകൾപോലെന്റെ
പ്രതികാര"മിതോതൊലാ. 24-29.
- 219 വമ്പന്റെ നിരയിൽ പുകു
മുമ്പോത്തൻ നില്ക്കുവേണ്ട നീ
അതിന്റെ ഘോരത ഞാൻ ചെയ്ത
പറയാം കേട്ടുകൊള്ളുക. 25-6.
- 220 അടുത്തുകേറി നില്ക്കുന്നു
ശ്രവിയ്ക്കു ബഹുമാനമാം;
പ്രതീപമുറചെയ്യാൽ നീ-
യതീവജ്ജനായ്ക്കും. 25-7.
- 221 വിവാദകാലമായാലും
വിവേകംവിട്ടു മൽസരം!

കമിയ്ക്കുവേണ്ട നിൻദൃഷ്ടി-
പഥത്തിൽ പെട്ടതൊക്കെയും. 25-8. V.

222 മിത്രത്തിനവമാനം നീ-
യുതഭവിപ്പിച്ച ശേഷമായ്
അതതീർത്തു ശരിയ്ക്കാക്കാ-
നീതുകൂടാതസാധ്യമാം. 25-8. V.

223 ബന്ധുവാടൊത്തുനിൻകാഴ്ചം
ചിന്തചെയ്യുക ബാലക!
അന്യരോടു രഹസ്യങ്ങൾ-
ഉണ്ടെന്നുവേ പറയേണ്ട നീ. 25-9.

224 മരിച്ചുചെയ്യവെന്നാകിൽ
ചിരിയ്ക്കും കേട്ട പിമ്പവൻ
നിനക്കുദോഷമായുള്ളിൽ
നിനയ്ക്കും പല മാനുഷർ. 25-10. P.

225 കൂപവും ക്രൂരമേകുന്നു
സ്വാതന്ത്ര്യം മർത്യനെപ്പൊഴും
അവമാനത്തിലാകയാ-
നവസംരക്ഷചെയ്യുക. 25-10. V.

226 തക്കനേരത്തു ചൊല്ലുന്ന
യുക്തമായുള്ള വാക്കുകൾ
വെള്ളിത്തട്ടു മേളിൽവെച്ചു
പൊൻപഴങ്ങൾക്കുതുല്യമാം. 25-11.]

227 കൊടുതാം കാറ്റു കാർമ്മേലം
മഴയില്ലെന്നുവെങ്കിലും;
ഇതുപോൽബഹുവാദാനം
വൃഥാ ശോഷിച്ചിടുന്നവൻ. 25-14.

- 228 ക്ഷമകൊണ്ടുവായിടും
 പ്രഭവിൽ ശാന്തമാനസം;
 മൃദവാക്ഷകളാൽ ഭഗ്ന -
 മാകും കാഠിന്യമേതുമെ. (a) 25-15. V.
- 229 അടുത്തവീതിലെപ്പോഴും
 കടക്കേണ്ടതന്തുജ നീ
 മടുപ്പവർക്കു തോന്നിച്ചാ -
 ലൊടുക്കും ദേവജ്ഞാധാരം. 25-17. P.
- 230 അസത്യമാരു സാക്ഷിയ്ക്കു -
 മയൽക്കാരനു ദോഷമായ്;
 അസ്രുവും, ചന്ദ്രവും പാരം
 തീയ്ക്കു ബാണവുമാണവൻ. 25-18.
- 231 വിശ്വാസഹീനനെന്നു -
 കാലത്താശ്രയമാക്കിയാൽ
 ജീർണ്ണഭന്തന്ദളം ക്ഷാന്ത -
 പാദവുംപോൽ ഫലപ്പെടും. 25-19. V.
- 232 യഥാകീടങ്ങൾ വസ്രുത്തെ,
 യഥാഭാരവിനൈച്ചിതൽ,
 തഥാഹാനിഭവിപ്പിയ്ക്കും
 വ്യഥമർത്യാശയത്തെയും. 25-20.
- 233 ക്ഷുധാർത്തവൈരിയെബ്ദക്ഷ്യ -
 പദാർത്ഥംകൊണ്ടുപോറുക;

(a) കീഴുള്ളവർ മേലുള്ളവരുടെ കോപത്തെ ക്ഷമാ
 പൂർവ്വം സഹിക്കയും ശാന്തവാക്കുകൾകൊണ്ടും മധുരഭാഷ
 ണംകൊണ്ടും സാധകാശത്തിൽ അതിനെ മൃദവാക്കുകയും
 ചെയ്താൽ ആ കോപം ഇല്ലാതാകുമെന്നർത്ഥം.

തൃക്കാതരരിപുക്കൾക്കായ്
തൃഷ്ടാപാനം കൊടുക്കുക. 25-21.

234 അരികൾക്കിതു മൃദ്ധാവിൽ
ചൊരിയും കനലായ്ക്കും;
പരമേശൻ നിനക്കേറ്റം
വരവും മഴപോൽ തരും. 25-22.

235 വടക്കൻ കാരവെപ്പത്തെ—
ത്തട്ടത്തോടിച്ചു നീക്കിടും;
പൈശ്ചു ജിഹ്വയെ ദുഃഖ—
മുഖവും ഭൂതയാക്കിടും. 25-23. V.

236 ആത്മസംഭവനം ചെയ്യാൻ
പ്രാപ്തനല്ലാത്ത മാനുഷൻ
കോടയും പൂട്ടമില്ലാത്ത
പട്ടണത്തോടുതുല്യമാം. 25-28. P.

237 ഗഗനത്തിൽ പൂർക്കുന്ന
ചടകാദിഖഗങ്ങൾ പോൽ
വൃഥാ ശാപങ്ങളും ചുറ്റി—
ത്തിരിയുന്നു ധരിയ്ക്കുക. 26-2. P.

238 കുതിരയ്ക്കു ചിതം ചാട്ട,
കഴുതയ്ക്കു മവേത്രവും,
ഭോഷനു നിയതം യുക്തം
പ്രജ്ഞാഗത്തു ഭണ്ഡനം. 26-3. P.

239 ജഡന്റെ ജഡതയ്ക്കൊപ്പി—
ച്ചത്തരം പറയേണ്ട നീ;
അതുകൊണ്ടവനും നീയും
ശരിയാണെന്നു വന്നുപോം. 26-4.

- 240 നിനക്കുള്ള വിവേകംവോ-
ലവനോടരചെയ്യുക.
അതുകൊണ്ടുവരണ്ടാം താൻ
ബുധനല്ലെന്നു സമ്മതം. 26-5. P.
- 241 ജാഡ്യങ്ങൾ പുനരാവർത്തി-
ച്ചുരചെയ്യുന്ന മന്ദധീ
വമിച്ച വസ്തു വീണ്ടും ചെ-
ന്നശിഷ്ടം ശോവുവോലെയാം. 26-11. V.
- 242 ബുധനാണെന്നു താൻ ചിന്തി-
ച്ചുപറഞ്ഞുണ്ടുവോസുതാ?
അവനെക്കാൾ മഹോൽകൃഷ്ടൻ
ഭോധനാണെന്നു കാണുക. 26-12. P.
- 243 ദ്വാരഗ്രന്ഥികളിൽത്തന്നെ
കവാടം തിരിയും വിധം
മടിയൻ ശയ്യയിൽത്തന്നെ
കിടന്നു മറിയും സദാ. 26-14.
- 244 ആപ്തവാക്യങ്ങളെച്ചൊല്ലും
സപ്തമാനുഷരിൽപ്പരം (a)
ബുദ്ധിമാനാണു താനെന്നു
ഇന്ദ്രധനുർവൻ ദൃഷ്ടിയിൽ. 26-16. V.

(a) 'ആപ്തവാക്യങ്ങൾ' ആലോചന, ശരിയായ വി
ധി, ന്യായം, സാരപൂർത്തി ഇവകൊണ്ടു മനസ്സിനേയും,-
ഭംഗി, ഫലിതം ഇത്യാദികളെക്കൊണ്ടു ശ്രോത്രേന്ദ്രിയങ്ങ
ളേയും രസിപ്പിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ എന്നാണു് സങ്കല്പം.- 'സ
പ്തമാനുഷർ' എന്നതിന്നു എല്ലാ മനുഷ്യരും എന്നു ഇവിടെ
അർത്ഥമാക്കേണ്ടതാണു്. വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പല സ്ഥല

- 245 തനിഞ്ഞു കാൽമില്ലാത്ത
വഴക്കിന്നെപ്പെട്ടുന്നവൻ
കടിയ്ക്കും ശ്വാവിനെക്കാതിൽ
പിടിയ്ക്കുന്നെന്നു കാണുക. 26-17. P.
- 246 വിറകിന്റെയഭാവത്താ—
ലെരിയാതഗ്നി കെട്ടുപോം;
കുഴപ്പക്കാരനില്ലാഞ്ഞാൽ
കുഴപ്പമുണ്ടാകുമ്പോൾ. 26-20. P.
- 247 ഇരുന്നൽ തീക്കുന്നല്ലെന്താ—
ണഗ്നിയ്ക്കു വിറകെങ്ങനെ?
അതുപോലൊരു കോപിഷ്ഠൻ
ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നു ശ്വേതകൾ. 26-21.
- 248 കഴികത്തുന്നവൻ തന്നെ
വഴിതെറ്റിയതിൽപ്പെടും;
കല്പുരട്ടുന്നവൻ നേരെ
ചെല്ലും പിന്നോക്കമാശ്ശില. 26-27.
- 249 അടുത്ത നാളിനെച്ചിന്തി—
ചവപ്പോളം തുടങ്ങാലോ.
നാളെ യെന്തൊക്കെയാണെന്നി—
ന്നാൾ നിനക്കുറിയാവതൊ? 27-1.
- 250 തന്നജാ നിന്റെ വായല്ലൊ—
രസ്യൻ നിന്നെ സ്തുതിക്കുന്നു;
പരൻ പുകഴ്ത്തുന്നു നിന്റെ
രത്നമരമല്ല കേൾ. 27-2.

ങ്ങളിലും 'ഏഴു' എന്ന സംഖ്യ അനവധി, സദ്യം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

- 251 കല്ലിന്നു ഘനമേറുന്നു
ഭാരമേറുന്നു മണ്ണിന്നു
മൂലമെന്റ കോപമീരണ്ടു-
വസ്തുവേക്കാൾ തുലാം ഗുരു. (൩) 27-3.
- 252 പ്രത്യക്ഷശാസനം ഗുപ്ത-
മൈത്രിയെക്കാൾ മഹത്തരം;
ശത്രുവിൻ ചുംബനത്തെക്കാൾ
മിത്രമണ്ഡനമുത്തമം. 27-5; 6. P.
- 253 മധുകോശത്തെയും കാലാൽ
ചവിട്ടും പൂരിതോദരൻ
വിശപ്പുള്ളവനത്രയും
രുചിയ്ക്കും കയ് ച വസ്തുവും. 27-7.
- 254 സുരഭീകൃതവസ്തുക്കൾ
ഛേദയോല്ലാസഹേതുകം
മിത്രമന്ത്രണമാത്മാവി-
ന്നത്യാഹ് ഛാദപ്രദായകം. 27-9.
- 255 പിതാവിൻ ബന്ധുവേയും നിൻ-
ബന്ധുവേയും തൃജിക്കൊലാ;
നിന്റെ കഷ്ടതയിൽ നിന്റെ
ഭാരതൂഷഹം ഗമിക്കൊലാ. 27-10.
- 256 അകലത്തു വസിയ്ക്കുന്ന
ഭാരതാവേക്കാൾ ഫലപ്രദൻ
അടുത്തുതന്നെ പാർക്കുന്നോ-
രയൽക്കാരൻ ധരിയ്ക്കുക. 27-10.

---

(൩) വഹിയ്ക്കുവാൻ പ്രയാസമേറിയതു്: അധികം ഉപവേകരമായതു ഏതെന്നും.

257 നരകം നാശമീരണ്ടും
നിറയുന്നില്ലാരിക്കലും;
മനുഷ്യനേത്രവും സൂനൊ!
തുച്ഛമല്ലൊരു നാളിലും. 27-20.

258 മൃഗകൊണ്ടറിയാം വെള്ളി-
യഗ്നിക്ക് ഭേദം ന കാഞ്ചനം
സൂതിപാഠക വക്ത്രത്താ-
ലൊരുമർത്ത്യനെയും തഥാ. 27-21.

259 യവതുല്യമുരൽക്കുളി-
ലിട്ടമർദ്ദിക്കു മൃഗനെ;
അവന്റെമുമ്പു മെന്നാലു-
മുമിയായ് ത്തിരിയാദൃശം. 27-22. V.

260 അനുധാവക നില്പാതെ
താനേതോടുന്നു ഭജ്ജനം.
മൃഗരാജസമം ധൈര്യ-
മാർന്നിച്ഛുന്നു സജ്ജനം. 28-1.

261 കടിലാശയനായുള്ള
ധനവാതിലുമുത്തമൻ
നിർവ്വ്യാജമാനസ്സും ചേർന്ന്
നിർവ്വ്യാജതന്നെ നിശ്ചയം. 28-5. V.

262 ധനസമ്പാദനത്തിനായ്
ധൃതികൂട്ടുന്ന മാനുഷൻ
നിർദ്ദോഷിയായ് ഭവിക്കില്ലെ-
ന്നുറപ്പായ് വിശ്വസിക്കുക. 28-20. V.

263 ഭജ്ജനമത്ര ചെയ്യുന്നു
മുഖാനോക്കി വിധിപ്രവൻ;

- അവനപ്പ നരകിന്നം
സത്യത്തെക്കൈയിടുനുകേൾ. 28-21. V.
- 264 സ്തുതിച്ചു ചതിപററിയ്ക്കും
നരനെക്കാളുമാത്മജാ!
ശാസിയ്ക്കും നരനെപ്പിന്നെ
സ്നേഹിയ്ക്കും മൊരുവൻ ഭ്രമം. 28-23. V.
- 265 ദരിദ്രക്കു കൊടുക്കുന്ന
നരൻ നിൽനന്നായിടാ.
ദീനരിൽ നിന്നു കൺമാറു-
ന്നവനേറുന്നു ശാപവും. 28-27. P.
- 266 സജ്ജനം വെരുകുന്നേരം
ലോകമാഘാദമാന്റിടും;
ഭുജ്ജനങ്ങൾ ഭരിക്കുമ്പോൾ
കേഴും ലോകങ്ങളൊക്കെയും. 29-2. V.
- 267 മനഃകുക്ഷാഭങ്ങളോരോന്നും
വെളിയ്ക്കാക്കുന്നു വർച്ചരൻ;
മനസ്സുകൊണ്ടു നന്നായി-
ച്ചിത്തവെയ്ക്കുന്നു ബുദ്ധിമാൻ. 29-11. P.
- 268 പൊളിവാക്കുകളെത്തുഷ്ടാ
കേൾക്കുമദ്ധ്യക്ഷനാരുവാൻ?
അവന്റെ സർവ്വഭാസന്മാർ
ദുഷ്ടരെനോത്തുകൊള്ളുക. 29-12. P.
- 269 നിൽനൻ ഭുഃഖിതൻ താനും
കണ്ടുമുട്ടും പരസ്വരം;
ഇരുപേരുടെയും നേത്രം
തെളിയിയ്ക്കുന്നതീശപരൻ. 29-13. P.

- 270 നീതിപൂർവ്വകമായേതും
വിധിചെയ്യുന്ന ഭൂമിപൻ
നീതിയാൽ സ്വന്തം പീഠത്തെ
ബലവത്താക്കുമെന്നപഹം. 29-14. P.
- 271 പടിയും ശിക്ഷയും നല്ല-
വിജ്ഞാനം നൽകുമേവനും;
സ്വതന്ത്രൻ സുതനമ്മയ്ക്കു
വരുത്തും ലജ്ജയേററവും. 29-15.
- 272 ശരിയായവിധം നിന്റെ
മകനേ നീ വളർത്തുക
നിനക്കുശ്വാസനം നൽകും
മനഃസംതുഷ്ടിയും തരും. 29-17.
- 273 വചസ്സുകൊണ്ടുമാത്രം നേർ-
വഴിയ്ക്കാവില്ല സേവകൻ.
അടിപേടിയ്ക്കുവാനില്ലെ-
ന്നറിയുന്നതു കാരണം. 29-19. P.
- 274 നിനച്ചു കഴിയും മുന്പെ
കഥിച്ചു കഴിയുന്നവൻ
അധമൻ ജളനെന്നുള്ള-
മധികം, കേൾക്കു ബാലക! 29-20. P.
- 275 ശൈശവംതൊട്ടു ലാളിച്ചു
വളർത്തുവെട്ടു മാനവൻ
ദാസനാകുമൊട്ടുകൃത്തിൽ
ഭീഷ്മശ്വാസംകഴിച്ചുവേണം. 29-21. P.
- 276 രംഗാഭികൾക്കു കീഴ്വെട്ടു
മാനവൻ കേഴാഭകാരകൻ;

ദുഷ്ടാമിയപരാധത്തെ
വധിപ്പിക്കുന്നു ബാലക! 29-22. P.

277 പ്രാഗത്ഭ്യമനിശം പുത്രാ
താഴത്താക്കുന്നു മർത്യനെ;
വിനയം വലുതാക്കിട്ടു-
മവന്റെ മഹിമാവിനെ. 29-23 P.

278 സജ്ജനം ഭജ്ജനത്തെ വി-
ഭേദിക്കുന്നു നിരന്തരം;
സമാഗ്ഗമൊക്കെയും ഭുഷ്ട-
മർത്യനും നിരസിപ്പിടും. 29-27. P.

279 ദൈവവാക്കുകൾ നിശ്ശേഷം
പാവനം ശോഭനം പരം.
അശ്രയിക്കുന്നവർക്കുല്ലാ-
മഭയസ്ഥാനമീശപരൻ. 30-5. V.

280 ഈശ്വരപ്രാപ്തമാം വാക്കിൽ
ചേർക്കു വേണ്ടതുമോമനെ!
അതു ശിക്ഷാർഹമാം പാപ-
വർത്തമാം നീയുമോക്കുക. 30-6.

281 പുതമാഭിമാനമുണ്ണും
സത്യമല്ലാത്ത വാക്യവും
ഇവ ഭൂരെയകറ്റേറേ-
മിവനിൽ നിന്നു ദൈവമേ! 30-8.

282 ധനികത്വവുമത്യന്തം
ധനഹീനതയും വിഭോ!
അടിയന്നരുളീടൊല്ല
മുക്തിയൊല്ല നിത്യത. 30-8.

- 283 ധനപുത്തിയി“ലാരിശാ”-
നിതിഹാഹന്ത ദൈവമേ!
കളവായൊരുപക്ഷേ ഞാൻ
പരയാനിടയായിടാം. 30-9. P.
- 284 ഭാരിദ്രുഭുഃഖമേദുമ്പാൾ
ചോരണം ചെയ്തുപോമഹം
പിന്നെയെൻ ദൈവനാമത്തിൽ
കള്ളയാണയുമിട്ടുപോം. 30-9.
- 285 പരിപാവനരായ് താനേ-
കരുതുന്നൊട്ടു മാനുഷർ
പരയാമവരെന്നാലും
കറയെക്കഴുകാത്തവർ. 30-12.
- 286 രണ്ടു പുത്രികൾ കന്നട (a)
യ്ക്കുണ്ടു രണ്ടുമൊരേവിധം
കൊണ്ടുപാകൊണ്ടുവായെന്നു
ചുണ്ടുകൂട്ടാതെ ചൊല്ലിടും. 30-15. V.
- 287 അലംഭാവമുദിക്കാത്ത
വസ്തു മൂന്നുണ്ടു ബാലക!
നാലാമതൊന്നു ചൊല്ലുന്നീ-
ലിനിവേണ്ടെന്നാരിക്കലും. 30. 15.
- 288 നരകം, ഗർഭപാത്രത്തിൻ-
വദനം, വർദ്ധിയും;
മതിയെന്നുരചെയ്യുന്നി-
ല്ലഗ്നി യാതൊരു നാളിലും. 30-16.

(a) “കന്നട” ആശയെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ
രണ്ടു പുത്രികൾ വിഷയേച്ഛയും ദ്രോഹവും തന്നെ.

- 289 എന്നിങ്ങു ഗുഹ്യമായിട്ടു
ചൊല്ലാൻ മൂന്നുണ്ടു സംഗതി;
പിന്നെ നാലാമതൊന്നുള്ള—
തെന്നാലജ്ഞാതമേററവും. 30-18. P.
- 290 *ഗരുഡായനമാകാശം,
ശിഖയിൽ സപ്പ വദ്ധതി,
കടലിൽ കപ്പലിൻമാറ്റം,
യൗവനെ മർത്ത്യപാഥയും. 30-19.
- 291 ഉലകം മൂന്നു കായ്ത്താ—
ലുലയുന്നു നിരന്തരം;
നാലാമതൊന്നിന്നെത്താങ്ങാ—
നാളാകുന്നില്ല പാരിടം. 30-21.
- 292 അധികാരം നടത്തുന്ന
ദാസനും, കക്ഷിപുരണം
ശരിയായിബ്ദവിച്ഛേദം.
ദോഷനായൊരു മർത്യനും. 30-22.
- 293 വിവാഹബദ്ധയാം സ്ത്രീയിൽ
ദോഷവും, തന്റെ നാഥയെ
ബലാലിറക്കിവിട്ടോരു
ദാസിയും കേൾക്കുന്നാലിവ. 30-23. P.
- 294 നാലുണ്ടു ഭൂമിയിൽ വസ്തു
കേവലം ചെറുതായതു
അവ വിജ്ഞാരിലത്യന്തം
വിജ്ഞാതാകുന്നു നിശ്ചയം. 30-24.
- 295 ഒട്ടുമേഖലമില്ലാത്ത
കൂട്ടമാണ് വിറവിലികാ

- എങ്കിലും ഫലകാലത്തിൽ
സംഭരിയ്ക്കുന്ന ഭോജനം. 30-25.
- 296 ബലമരൊരു വഴ്ത്താൻ
മുയലെന്ന സുസമ്മതം;
അതു പാറകളിൽത്തന്നെ
പണിയുന്ന നികേതനം. 30-26.
- 297 കളിയല്ല സുതാ! വെട്ടു-
കിളികൾക്കില്ല നായകൻ.
ഇളയാതവ കൂട്ടംവേ-
ന്നിളകും വിഗമങ്ങളിൽ. 30-27.
- 298 അഷ്ടാവദനഹാരാത്രം
തുഷ്ട്യാനിൽക്കുന്നു കാൽകളിൽ;
അതുരാജനികേതത്തിൽ
കടിപാർക്കുന്നു- നാലിവ. 30-28
- 299 ന്യായപൂർവ്വം വിധിയ്ക്കാനായ്
വായ്തുറക്കു തന്ത്രജ്ഞ, നീ
ദരിദ്ര ഭീനന്മാരോടു
നീതിചെയ്യുക സർവ്വദാ. 31-9.
- 300 നിഷ്ഠുലം രൂപലാവണ്യം
വൃത്തിം സൗന്ദര്യമൊക്കെയും
കർത്താവിൽബദ്ധമേരുന്ന
മാനിനീമാനനീയയാം. 31-30.

(സമാപ്തം.)